

Sd kapitola 1.

[1] Po Jozuově smrti se synové Izraele dotázali Hospodina: "Kdo z nás má vytáhnout do boje proti Kenaancům první?" [2] Hospodin odpověděl: "První potáhne Juda, do jeho rukou jsem dal zemi." [3] I vyzval Juda svého bratra Šimeóna: "Vytáhni se mnou do území, které mi bylo přiděleno losem, a budeme bojovat proti Kennancům. Já pak půjdu zase s tebou do území přiděleného tobě." Šimeón s ním tedy šel. [4] Juda vytáhl a Hospodin vydal Kenaance a Perizejce do jejich rukou. Pobili je v Bezecku, deset tisíc mužů. [5] V Bezecku zastihli také Adoní-bezeka a bojovali proti němu a pobili Kenaance a Perizejce. [6] Avšak Adoní-bezek utekl. Proto jej pronásledovali, chytili jej a uťali mu palce na ruku i u nohou. [7] Tu Adoní-bezek doznal: "Sedmdesát králů s uťatými palci na ruku i u nohou sbíralo drobtý pod mým stolem. Jak jsem činival, tak mi Bůh odplatil. Odvlekli jej do Jeruzaléma a tam zemřel. [8] Judovci bojovali proti Jeruzalému, dobyli jej, vybili ostřím meče a město vypálili. [9] Potom se vypravili do boje proti Kennancům, kteří byli usazeni na pohoří, v Negebu a v Přímořské nížině. [10] Tak se vydal Juda proti Kenaancům sídlícím v Chebrónu. Chebrón se předtím jmenoval Kirjat-arba. Pobili Šešaje, Achimana a Talmaje. [11] Odtud se vydal proti obyvatelům Debíru. Debír se předtím jmenoval Kirjat-sefer. [12] Káleb tenkrát prohlásil: "Kdo přepadne Kirjat-sefer a dobude jej, tomu dám za manželku svou dceru Aksu. [13] Dobył jej Otniel, syn Kenazův, mladší bratr Kálebův; dal mu tedy svou dceru Aksu za manželku. [14] Když přišla, navedla jej, aby žádal jejího otce o pole. Sedla z osla. Káleb se jí otázel: "Co si přeješ?" [15] Odpověděla mu: "Obdař mě požehnaním! Když jsi mne provdal do jižního suchopáru, dej mi také vodní zřídla." Káleb jí tedy dal zřídla, horní a dolní. [16] Kénijci, synové Mojžíšova tchána, vytáhli z Palmového města spolu s Judovci do Judské stepi jižně od Aradu. Tam se usadili s lidem. [17] Juda však táhl se svým bratrem Šimeónem a pobili Kenaance sídlící v Sefatu. Zničili město jako klaté; proto mu dali jméno Chorma (to je Klatbě propadlé). [18] Juda dobył také Gázu a její území, Aškálón a jeho území, Ekrón a jeho území. [19] Hospodin byl s Judou. Podrobil si pohoří, avšak nebyl s to podrobit si obyvatele doliny, protože měli železné vozy. [20] Kálebovi dali Chebrón, jak rozhodl Mojžíš; vyhnal odtud tři Anákovce. [21] Pokud však jde o Jebúsejce, obyvatele Jeruzaléma, nebyli Benjamínovci s to si je podrobit; proto až dodnes sídlí Jebúsejec v Jeruzalémě spolu s Benjamínovci. [22] Také dům Josefův vytáhl, a to k Bét-elu, a Hospodin byl s nimi. [23] Dům Josefův provedl v Bét-elu průzkum; město se předtím jmenovalo Lúz. [24] Hlídka spatřila muže vycházejícího z města a vyzvala ho: "Ukaž nám, kudy se dá vniknout do města, a my ti dáme milost." [25] Ukázal jim tedy, kudy se dá vniknout do města. Město vybili ostřím meče, ale toho muže i všechny jeho čeleď propustili. [26] Muž se odebral do chetejské země a vystavěl město, kterému dal jméno Lúz; tak se jmenuje až dodnes. [27] Manases však nebyl s to podrobit si Bét-šeán a jeho vesnice ani Taanak a jeho vesnice ani obyvatele Dóru a jeho vesnic ani obyvatele Jibleámu a jeho vesnic ani obyvatele Megida a jeho vesnic, a to umožnilo Kennancům zůstat v té zemi. [28] Teprve když se Izrael vzmohl, podrobil Kenaance nuceným pracím, ale nebyl s to podrobit si je úplně. [29] Efraim nebyl s to podrobit si Kenaance sídlící v Gezeru; Kenaanci sídlili v Gezeru uprostřed nich. [30] Zabalón nebyl s to podrobit si obyvatele Kitrónu ani obyvatele Nahalólu; Kenaanci sídlili uprostřed nich, ale časem byli podrobeni nuceným pracím. [31] Ašer nebyl s to podrobit si obyvatele Aka ani obyvatele Sidónu, Achlábu, Akzíbu, Chelby, Afíku a Rechóbu. [32] Ašerovci sídlili uprostřed Kenaanců usedlých v zemi, protože nebyli s to si je podrobit. [33] Neftalí nebyl s to podrobit si obyvatele Bét-šemeše ani Bét-anaty; sídlil uprostřed Kenaanců usedlých v zemi, ale obyvatelé Bét-šemeše a Bét-anaty jím byli časem podrobni nuceným pracím. [34] Danovce zatlačili Emorejci do hor a nedovolili jim sestoupit do doliny. [35] To umožnilo Emorejčům zůstat v Har-cheresu, v Ajalónu a v Šaalbímu. Když však vzrostla moc Josefova domu, byli podrobni nuceným pracím. [36] Emorejská hranice vedla od Svahu štirů, od Skaliska nahoru.

Sd kapitola 2.

[1] I vystoupil posel Hospodinův z Gilgálu do Bokímu a volal: "Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do země, kterou jsem přísnežně slíbil vašim otcům. Prohlásil jsem: 'Svou smlouvu s vámi navěky nezruším. [2] Vy však nesmíte uzavřít žádnou smlouvu s obyvateli této země. Jejich oltáře rozkopáte.' Vy jste mě neuposlechli. Čeho jste se to dopustili? [3] Proto jsem také prohlásil: 'Nevypudím je před vámi. Budou vám osídlem a jejich bohové vám budou léčkou.'" [4] Když Hospodinův posel promluvil tato slova ke všem Izraelcům, dal se lid do hlasitého pláče. [5] Proto dali tomu místo jméno Bokím (to je Plačící) a obětovali tam Hospodinu. [6] Když Jozue propustil lid, odebrali se Izraelci každý do svého dědictví, aby obsadili zemi. [7] Lid sloužil Hospodinu po všechny dny Jozuovy a po celou dobu života starších, kteří Jozua přežili a viděli celé velké Hospodinovo dílo, které pro Izraele vykonal. [8] I zemřel Hospodinův služebník Jozue, syn Núnův, ve věku sto desíti let. [9] Pochovali ho na jeho dědičném území v Timnat-cheresu v Efrajmském pohoří severně od hory Gaaše. [10] Též celé ono pokolení se odebralo ke svým otcům. Po nich nastoupilo jiné pokolení, které neznalo Hospodina ani jeho dílo, jež pro Izraele vykonal. [11] Izraelci se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích, a sloužili baalům. [12] Opustili Hospodina, Boha svých otců, který je vyvedl z egyptské země. Chodili za jinými bohy, za božstvy těch národů, které byly kolem nich, a klaněli se jí. Tak Hospodina uráželi. [13] Opustili Hospodina a sloužili Baalovi a Ašoretě. [14] Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal jej do rukou plenitelů a ti jej plenili. Vydal je napospas okolním nepřátelům, že už vůbec před svými nepřáteli nemohli obstát. [15] Pokaždé, když vytrhli do boje, zle na ně dopadla Hospodinova ruka, jak jim to Hospodin prohlásil a přísahou stvrdil. Doléhalo na ně veliké soužení. [16] I povolával Hospodin soudce, aby je vysvobozovali z rukou plenitelů. [17] Avšak ani své soudce neposlouchali, dál smilnili s jinými bohy a klaněli se jim. Brzo sešli z cesty, po níž chodívali jejich otcové v poslušnost Hospodinových přikázání; vůbec tak nejednali. [18] Kdykoli jim Hospodin povolával soudce, býval se soudcem a vysvobozoval je z rukou nepřátel po všechny soudcovy dny. Hospodin měl totiž s nimi soucit, když sténali pod svými utlačovateli a tyrany. [19] Po soudcově smrti si však opět počínali hůře než jejich otcové, chodili za jinými bohy, sloužili jim a klaněli se jim. Nevzdali se svých způsobů ani svého zatvrzelého počínání. [20] Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a prohlásil: "Protože tento pronárod přestoupil moji smlouvu, kterou jsem uložil jejich otcům, a neposlouchají mě, [21] ani já už před nimi nevyženu žádný z těch pronárodů, které ponechal Jozue, než zemřel. [22] Jimi budu Izraele zkoušet, zda bude chodit po cestě Hospodinově právě tak bedlivě jako jejich otcové, či nebude." [23] Hospodin tam proto tyto pronárody nechal a nevyhnal je hned, ani je nevydal do Jozuových rukou.

Sd kapitola 3.

[1] Tyto pronárody ponechal Hospodin, aby jimi zkoušel Izraele, totiž všechny ty, kteří nepoznali žádné boje o Kanaan, [2] aby je izraelská pokolení poznala a naučila se bojovat, ti totiž, kteří předtím boj vůbec nepoznali: [3] ponechal pět pelištejských knížat a všechny Kenaance i Sidóňany a Chivejce, kteří obývali Libanónské pohoří od hory Baal-chermonu až po cestu do Chamátu. [4] Ti zůstali, aby byl skrze ně Izrael zkoušen, aby se ukázalo, budou-li poslouchat Hospodinovy příkazy, které přikázal jejich otcům skrze Mojžíše. [5] Izraelci tedy sídlili uprostřed Kenaanců, Chetejců,

Emorejců, Perizejců, Chivejců a Jebúsejců. [6] Brali si jejich dcery za ženy a své dcery dávali jejich synům a sloužili jejich bohům. [7] Izraelci se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Zapomněli na svého Boha Hospodina a sloužili baalům a ašerám. [8] Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal jej napospas Kúšanovi Rišátajimskému, králi aramského Dvojříčí. Izraelci otročili Kúšanovi Rišátajimskému osm let. [9] I úpěli Izraelci k Hospodinu a Hospodin jim povolal vysvoboditele, aby je vysvobodil, Otniela, syna Kenazova, mladšího bratra Kálebova. [10] Na něm spočinul duch Hospodinův a on se ujal soudu nad Izraelem. Vytrhl do boje a Hospodin mu vydal do rukou aramejského krále Kúšana Rišátajimského. Na Kúšana Rišátajimského mocně dolehla jeho ruka. [11] Země pak žila v míru po čtyřicet let, dokud Otniel, syn Kenazův, nezemřel. [12] Izraelci se dále dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Proto Hospodin dopustil, aby moábský král Eglón nabyl nad Izraelem vrchu, neboť se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. [13] Eglón k sobě shromáždil Amónovce a Amáleka, vytáhl a přepadl Izraele. Přitom obsadili Palmové město. [14] Izraelci otročili moábskému králi Eglónovi osmnáct let. [15] I úpěli Izraelci k Hospodinu a Hospodin jim povolal vysvoboditele, Ehúda, syna Benjamínce Géry, muže, který nevládl pravou rukou. Po něm poslali Izraelci moábskému králi Eglónovi obětní dar. [16] Ehúd si zhotovil na píd dlouhou oboustrannou dýku, připsal si ji pod šat k pravému boku [17] a přinesl moábskému králi Eglónovi obětní dar. Eglón byl velice tlustý. [18] Jakmile skončilo předání obětního daru, Ehúd propustil lid, který obětní dar přinesl, [19] a sám se vrátil od model u Posvátného kruhu a řekl: 'Mám pro tebe tajné sdělení, králi.' Král řekl: 'Tiše!' Všichni, kteří ho obklopovali, od něho tedy odešli. [20] Eglón seděl v chladném vrchním pokoji, určeném jenom pro něho. Ehúd k němu přistoupil a řekl: 'Mám pro tebe výrok Boží.' Eglón povstal z křesla. [21] Vtom Ehúd vytrhl levicí od pravého boku dýku a vrazil mu ji do břicha. [22] Za čepelí vnikl i jílec a tuk se za čepelí zavřel, protože mu dýku z břicha nevytáhl. Vyšel ven záchodem [23] a prošel chodbou; dveře vrchního pokoje však za sebou zavřel na zástrčku. [24] Sotva vyšel, přišli Eglónovi služebníci. Když viděli, že dveře vrchního pokoje jsou zavřeny na zástrčku, řekli si: 'Jistě vykonává v chladném pokoji svou potřebu.' [25] Načekali se až hanba, nikdo však dveře vrchního pokoje neotvíral. Proto vzali klíč, otevřeli, a hle, jejich pán leží na zemi mrtev. [26] Zatímco váhali, Ehúd unikl, již minul modly a unikl do Seíry. [27] Jakmile přišel, dal troubit po Efrajimském pohoří na polnici. Izraelci vytáhli s ním dolů z pohoří a on jim byl v čele. [28] Vyzval je: 'Pospěšte za mnou! Hospodin vám vydal do rukou vaše nepřátele Moábce!' Sestoupili za ním a dobyli na Moábu jordánské brody. Nikomu nedovolili přejít. [29] Toho času pobili z Moába asi deset tisíc mužů, vesměs významných a udatných; nikdo z nich neunikl. [30] Onoho dne se Moáb musel před Izraelem pokorit. Země žila v míru po osmdesát let. [31] Po něm byl Šamgar, syn Anatův. Pobil Pelištejce, šest set mužů, bodcem na pohánění dobytka. Tak i on vysvobodil Izraele.

Sd kapitola 4.

[1] Po Ehúdově smrti se Izraelci dále dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. [2] I vydal je Hospodin napospas Jabínovi, králi kenaanskému, který kraloval v Chasóru. Velitelem jeho vojska byl Sísera; ten sídlil v Charósetu pronárodů. [3] I úpěli Izraelci k Hospodinu, protože Jabín měl devět set železných vozů a po dvacet let Izraelce krutě utlačoval. [4] Toho času v Izraeli soudila prorokyně Debóra, žena Lapidótova. [5] Sedávala pod Debóřinou palmou mezi Rámou a Bét-elem v Efrajimském pohoří a Izraelci za ní přicházeli, aby je soudila. [6] Ta poslala pro Báraka, syna Abínoamova, z neftalíjské Kedeše, a naléhala na něho: "Sám Hospodin, Bůh Izraele, ti přikazuje: 'Táhni hned na horu Tábor a vezmi s sebou deset tisíc mužů z Neftalíovců a Zabulónovců. [7] Já k tobě přivedu k potoku Kíšonu velitele Jabínova vojska Síseru i jeho vozbu a jeho hlučící dav a dám ti jej do rukou.'" [8] Bárak jí odpověděl: "Půjdeš-li se mnou, půjdu, nepůjdeš-li se mnou, nepůjdu." [9] Řekla: "Určitě s tebou půjdu, avšak na cestě, kterou půjdeš, se neproslavíš, Hospodin totiž vydá Síseru do rukou ženy." I vstala Debóra a vypravila se s Bárakem do Kedeše. [10] Bárak svolal do Kedeše Zabulóna i Neftalího; táhlo za ním deset tisíc mužů, i Debóra táhla s ním. [11] A Kénijec Cheber se odloučil od Kajina, od potomků Chóbaba, tchána Mojžíšova, a přemístil svůj stan k božíšti v Saanajimu u Kedeše. [12] Když ohlásili Síserovi, že Bárak, syn Abínoamův, vystoupil na horu Tábor, [13] svolal celou svou vozbu, devět set železných vozů, i všechen lid, který měl v pohotovosti, z Charósetu pronárodů k potoku Kíšonu. [14] Debóra vyzvala Báraka: "Připrav se, toto je den, kdy ti Hospodin vydal Síseru do rukou. Hospodin sám vytáhl před tebou." I sestoupil Bárak z hory Táboru a za ním deset tisíc mužů. [15] Hospodin ostřím meče uvedl ve zmatek Síseru a všechnu jeho vozbu a celý tábor před Bárakem. Sísera seskočil z vozu a prchal pěšky. [16] Bárak pronásledoval vozbu a tábor až k Charósetu pronárodů. Celý Síserův tábor padl ostřím meče, nezůstal ani jediný. [17] Sísera prchal pěšky ke stanu Jáely, ženy Kénijce Chebera, neboť mezi chasórským králem Jabínem a domem Kénijce Chebera byl mír. [18] Jáel vyšla Síserovi vstříc a zvala jej: "Uchyl se, můj pane, uchyl se ke mně, neboj se!" Uchýlil se k ní do stanu a ona ho přikryla houní. [19] Poprosil ji: "Dej mi prosím napít trochu vody, mám žízeň." Otevřela měch s mlékem, dala mu napít a přikryla ho. [20] Nato ji požádal: "Stůj u vchodu do stanu, a kdyby někdo přišel a ptal se tě: 'Je zde někdo?' odpověz: 'Není.'" [21] I uchopila Jáel, žena Cheberova, stanový kolík, vzala do ruky kladivo, přikradla se k němu a vrazila mu stanový kolík do spánku, že pronikl až do země. On totiž tvrdě spal, protože byl unaven. Tak zemřel. [22] A tu, když Bárak pronásledoval Síseru, vyběhla mu Jáel vstříc a volala na něho: "Pojď, ukážu ti muže, kterého hledáš." Vstoupil k ní, a hle, Sísera leží mrtev a v jeho spánku vězí stanový kolík. [23] Onoho dne pokoril Bůh kenaanského krále Jabína před syny Izraele. [24] Ruka Izraelců začala postupně tvrdě doléhat na kenaanského krále Jabína, až i Jabína, krále kenaanského, zničili.

Sd kapitola 5.

[1] Onoho dne zpívala Debóra a Bárak, syn Abínoamův: [2] Vlas bojovníků v Izraeli volně vlaje, že se dobrovolně sešel lid, dobrořečte Hospodinu! [3] Slyšte, králové, poslouchejte, hodnostáři, já budu pět Hospodinu, já mu budu zpívat, zpívat žalmy Hospodinu, Bohu Izraele. [4] Hospodine, když jsi táhl ze Seíry, když jsi vykročil z Edómského pole, země se třásla, z nebes kanuly krůpěje, ano, z oblaků kanuly krůpěje vod. [5] Hory se zapotácely před Hospodinem, Bohem ze Sínaje, před Hospodinem, Bohem Izraele. [6] Ve dnech Šamgara, syna Anatova, ve dnech Jáelinych byly opuštěny stezky. Kdo se vydávali na cesty, vydávali se po stezkách křivolakých. [7] Opuštěn byl venkov, pusto bylo v Izraeli, až jsem povstala já, Debóra, povstala jsem jako matka v Izraeli. [8] Kdykoli si lid volil nové bohy, rozpoutal se v branách boj; ale ukázal se štít nebo kopí mezi čtyřiceti tisíci v Izraeli? [9] Mé srdce je s těmi, kdo třímají v Izraeli palcát, při dobrovolnicích v lidu; dobrořečte Hospodinu! [10] Vy, kteří jezdíte na bělavých oslicích, kdo sedáváte na koberecích, kdo se ubíráte cestou, rozvažujte! [11] Vzdálení hluku střelců, mezi napajedly, tam ať opěvují spravedlivé činy Hospodina, spravedlivé činy jeho vojevůdce v Izraeli, když lid Hospodinův sestoupil k branám. [12] Procitni, Debóro, procitni, procitni, píseň pěj! Povstaň, Báraku, odveď své zajatce, synu Abínoamův! [13] Tehdy ten z lidu, kdo vyvázli, pošlapal urozené; Hospodin mi dal pošlapat bohatýry. [14] Z Efrajima ti, kdo z něho vzešli, bojovali s Amálekem, Benjamínem, za tebou táhly tvé zástupy, z Makíra sestoupili ti, kdo třímají palcát, ze Zabulóna ti, kdo nosí velitelskou hůl. [15] Isacharští velmožové šli s Debórou, Isachar hned za Bárakem, vyslán do doliny, šel mu v patách. Avšak u potoků Rúbenových, bylo velké zasedání. [16] Proč jsi zůstal sedět mezi ohradami? Abys naslouchal, jak svolávají stáda? U potoků Rúbenových bylo velké rokování. [17]

Gileád si zůstal za Jordánem. A proč Dan pobývá jako host na lodích? Ašer se usadil na pobřeží moře, při svých zálivech si zůstal. [18] Zabulón je lid, který dokázal nasadit svůj život, rovněž Neftalí na výšinách pole. [19] Přišli králové a bojovali, tehdy bojovali kenaanští králové v Taanaku, při Vodách megidských, stříbra se však nezmocnili. [20] Z nebes bojovaly hvězdy, bojovaly ze svých drah se Siserou. [21] Potok Kíšon odplavil ty krále, potok prastarý, ten potok Kíšon. Jen je mocně pošlapej, má duše! [22] Tehdy dupala kopyta koní, statečně cválali ostrým tryskem. [23] Proklejte Meróz, velí Hospodinův posel, uvalte na jeho obyvatele kletbu: Nepřišli na pomoc Hospodinu, na pomoc Hospodinu proti bohatýrům. [24] Požehnána buď nad jiné ženy Jáel, žena Kénijce Chebera, nad jiné ženy ve stanech buď požehnána! [25] Požádal o vodu, poskytla mléko, v koflíku urozených podala smetanu. [26] Rukou chopila stanový kolík, pravici pádné kladivo, udeřila Siseru, roztránila mu hlavu, probodla a prorazila jeho spánky. [27] Klesl jí k nohám, padl, zůstal ležet, k nohám jí klesl, padl; tam klesl a padl zabítý. [28] Siserova matka vyhlížela z okna, naříkala za okenní mříží: "Proč tak dlouho nepřijíždí jeho vůz? Proč mešká hřmot jeho vozby?" [29] Odpověděly jí nejmoudřejší z jejich kněžen a ona si teď opakuje jejich slova: [30] "Určitě získali a rozdělují kořist, jednu dvě zajatkyne každému hrdinovi, kořist pro Siseru - pestré šaty, kořist, pestré šaty, jeden dva pestré šátky na krk co kořist." [31] Tak ať zhynou všichni tvoji nepřátelé, Hospodine! Ale ti, kdo jej milují, budou jako slunce vycházející v plné síle. - Země žila v míru po čtyřicet let.

Sd kapitola 6.

[1] Synové Izraele se dále dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Proto je Hospodin vydal na sedm let do rukou Midjanců. [2] Ruka Midjanců na Izraele mocně doléhala. Izraelci si dělali před Midjanci úkryty na horách, v soutěskách, v jeskyních a na nepřístupných vrcholcích. [3] Sotvaže Izrael zasel, přitáhli Midjanci s Amálekem a syny východu a přepadali jej. [4] Položili se proti nim a ničili úrodu země až po cestu do Gázy. Neponechávali v Izraeli k obživě ani ovci ani býka ani osla. [5] Přitáhli vždy se svými stády a stany; přihnali se jako kobyly v takovém množství, že nebylo možno spočítat je ani jejich velbloudy. Přicházeli do země, aby ji ničili. [6] Izrael byl od Midjanců úplně zbídačen. I úpěli Izraelci k Hospodinu. [7] Když Izraelci tak úpěli k Hospodinu kvůli Midjancům, [8] poslal k nim proroka, aby jim řekl: "Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem vás přivedl z Egypta, vyvedl jsem vás z domu otroctví. [9] Vyprostil jsem vás z moci Egypta i z rukou všech vašich utlačovatelů. Vypudil jsem je před vámi a jejich zemi jsem dal vám. [10] Řekl jsem vám: Já jsem Hospodin, váš Bůh. Nebojte se bohů Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Ale vy jste mě neuposlechli." [11] I přišel Hospodinův posel a posadil se v Ofě pod posvátným stromem, který náležel Jóašovi Abiezerskému; jeho syn Gedeón mlátil pšenici v lisu, aby s ní utekl před Midjanci. [12] Hospodinův posel se mu ukázal a oslovil jej: "Hospodin s tebou, udatný bohatýre!" [13] Gedeón mu odpověděl: "Dovol, můj pane, je-li s námi Hospodin, proč nás tohle všechno potkává? Kde jsou všechny jeho podivuhodné činy, o nichž nám vypravovali naši otcové? řikali: 'Což nás Hospodin nevyvedl z Egypta?' Ale teď nás Hospodin zavrhl a vydal do rukou Midjanců." [14] Hospodin se k němu obrátil a pravil: "Jdi v této své síle a vysvobodíš Izraele z rukou Midjanců. Hle, já tě posílám." [15] On mu však namítl: "Dovol prosím, Panovníku, jak bych mohl Izraele vysvobodit? Můj rod je v Manasesovi nejslabší a já jsem v otcovském domě nejnepatrnější." [16] Ale Hospodin mu řekl: "Protože já budu s tebou, pobiješ Midjance jako jediného muže." [17] Tu jej požádal: "Jestliže jsem opravdu našel u tebe milost, dej mi nějaké znamení, že se mnou mluvíš ty sám. [18] Jenom se odtud nevzdaluj, dokud k tobě nepřijdu. Rád bych přinesl dar a předložil ti jej." Odpověděl: "Zůstanu, dokud se nevrátíš." [19] Gedeón odešel a připravil kůzle a nekvašené chleby z éfy mouky. Maso vložil do košíku, vývar nalil do hrnce, vynesl to k němu pod posvátný strom a nabídl mu to. [20] Posel Boží mu poručil: "Vezmi maso a nekvašené chleby a polož je na toto skalisko; vývar vylej." On tak učinil. [21] Hospodinův posel se dotkl koncem napřažené hole, kterou měl v ruce, masa a nekvašených chlebů. I vyšlehl ze skály oheň a pohltil maso i nekvašené chleby, zatímco Hospodinův posel mu zmizel z očí. [22] Tu Gedeón shledal, že to byl Hospodinův posel, a zvolal: "Běda mi, Panovníku Hospodine, vždyť jsem viděl Hospodinova posla tvář v tvář!" [23] Hospodin jej však uklidnil: "Pokoj tobě; neboj se, nezemřeš." [24] I vybudoval tam Gedeón Hospodinu oltář a nazval jej: "Hospodin je pokoj." Je v abiezerské Ofě až dodnes. [25] Té noci mu Hospodin poručil: "Vezmi býčka, který patří tvému otci, toho druhého býka, sedmiletého. Zboříš Baalův oltář, který patří tvému otci, a skácíš posvátný kůl, který je u něho. [26] Pak zbuduješ podle řádu na vrcholu tohoto kopce oltář Hospodinu, svému Bohu, vezmeš toho druhého býka a budeš jej obětovat jako zápalnou oběť na dříví z posvátného kůlu, který jsi skácel." [27] Gedeón přibral deset mužů ze svých služebníků a vykonal, k čemu jej vyzval Hospodin. Protože se však bál domu svého otce a mužů města, nevykonal to ve dne, nýbrž v noci. [28] Za časného jitra mužové města vstali, a hle, Baalův oltář byl rozbořen, posvátný kůl, který byl u něho, byl skácen a druhý býk byl obětován na zbudovaném oltáři. [29] Vypřádali se jeden druhého: "Kdo tohle udělal?" Pátrali a hledali, až zjistili, že to udělal Gedeón, syn Jóašův. [30] Tu vyzvali mužové města Jóaše: "Vydej svého syna; musí zemřít. Rozbořil Baalův oltář a skácel posvátný kůl, který byl u něho." [31] Jóaš však odpověděl všem, kteří stáli proti němu: "To vy chcete vést spor za Baala? Copak vy ho zachráníte? Kdo za něj chce vést spor, ať do jitra zemře! Je-li Baal bohem, ať si sám vede svůj spor, jemu přeče rozbořil oltář." [32] Toho dne ho nazval Jerubaalem (to je Odpůrce Baalův); řekl: "Ať si Baal proti němu vede spor, jemu přeče rozbořil oltář!" [33] Celý Midján spolu s Amálekem a syny východu se spojili, přešli Jordán a utábořili se v dolině Jizreelu. [34] Avšak Gedeóna vyzbrojil duch Hospodinův a on zatroubil na polnici, a tak svolal k sobě Abiezerovce. [35] Rozeslal posly po celém Manasesovi, takže i ten byl k němu přivolán. Rozeslal také posly k Ašerovi, Zabulónovi a Neftalímu a oni jim vytáhli naproti. [36] Potom Gedeón prosil Boha: "Chceš mou rukou vysvobodit Izraele, jak jsi prohlásil? [37] Hle, rozprostírám na humně ovčí rouno. Bude-li rosa jenom na rouně a všude po zemi bude sucho, poznám, že mou rukou vysvobodíš Izraele, jak jsi řekl." [38] Tak se také stalo. Nazířící za časného jitra rouno vyždímal a vytlačil z něho plný koflík rosy. [39] Gedeón dále prosil Boha: "Nechť proti mně nevzplane tvůj hněv, když promluvíím ještě jednou. Rád bych to s rounem zkusil ještě jednou. Kéž je jenom rouno suché a všude po zemi rosa!" [40] A Bůh to tak té noci učinil. Jenom rouno bylo suché, zatímco všude po zemi byla rosa.

Sd kapitola 7.

[1] Za časného jitra se Jerubaal, to je Gedeón, a všechen lid, který byl s ním, utábořili u pramene Charódu. Tábor Midjanců byl od něho na sever, v dolině za návrším Móre. [2] I řekl Hospodin Gedeónovi: "Je s tebou příliš mnoho lidu, než abych jim vydal Midjance do rukou, aby se Izrael vůči mně nevychloubal: 'Vysvobodil jsem se vlastní rukou.'" [3] Nuže, provolej teď k lidu: Kdo se bojí a třese, ať se z Gileádského pohoří vrátí a vzdálí." Vrátilo se dvaadvacet tisíc mužů z lidu, zůstalo jich jen deset tisíc. [4] Hospodin však Gedeónovi řekl: "Ještě je lidu mnoho. Poruč jim, ať sestoupí k vodě, tam ti je vyzkouším. O kom ti řeknu: Půjde s tebou, ten s tebou půjde. Ale nesmí jít s tebou nikdo, o kom ti řeknu: Ten s tebou nepůjde." [5] Poručil tedy lidu sestoupit k vodě. Hospodin řekl Gedeónovi: "Postavíš zvlášť každého, kdo bude chlemtat vodu jazykem jako pes, a každého, kdo si při pití klekne na kolena." [6] Těch, kteří chlemtali a podávali si vodu rukou k ústům, bylo celkem tři sta mužů. Všechen ostatní lid klekal při pití vody na kolena. [7] Hospodin řekl Gedeónovi: "Třemi sty muži, kteří chlemtali, vás vysvobodím a vydám ti Midjance do rukou. Všechen ostatní lid ať odejde, každý do

svého domova." [8] Lid si tedy nabral příděl potravy a svoje polnice a Gedeón propustil všechny izraelské muže, každého k jeho stanu; jen těch tři sta si podržel. Tábor Midjánců ležel pod ním v dolině. [9] Té noci mu Hospodin poručil: "Ihned sestup do tábora nepřátel, neboť jsem ti je vydal do rukou. [10] Jestliže se bojíš sestoupit sám, sestup do tábora se svým mládcem Púrou. [11] Uslyšíš, o čem budou mluvit. Pak jedne rozhodně a vtrhni dolů do tábora." Gedeón sestoupil se svým mládcem Púrou k vojenským hlídkám na pokraji tábora. [12] Midjánci s Amálekem a se všemi syny východu leželi totiž v dolině v takovém množství jako kobyly, i jejich velbloudů byl bezpočet, takové množství jako písku na mořském břehu. [13] Gedeón přišel, právě když jeden druhému vyprávěl sen. Povádal: "Považ, jaký jsem to měl sen! Na midjánský tábor se valil pecen ječného chleba; přivalil se ke stanu a vrazil do něho, až padl, úplně jej převrátil, že stan zůstal ležet." [14] Jeho druh mu odpověděl: "To nemůže znamenat nic jiného než meč Izraelce Gedeóna, syna Jóašova. Bůh mu dal do rukou Midjánce i s celým táborem." [15] Když Gedeón slyšel vyprávění tohoto snu i jeho výklad, poklonil se. Vrátil se do izraelského tábora a zvolal: "Vstaňte! Hospodin vám vydal do rukou tábor Midjánců!" [16] Těch tři sta mužů rozdělil do tří oddílů, všem jim dal do rukou polnice a prázdné džbány a do džbánů pochodně. [17] Poručil jim: "Sledujte mě a dělejte, co já. Hle, půjdu na okraj tábora, a co udělám, udělejte i vy. [18] Až spolu s ostatními, kteří budou se mnou, zatroubím na polnici, zatroubíte i vy na polnice okolo celého tábora a zvoláte: 'Za Hospodina a za Gedeóna!'" [19] Gedeón se sto mužů, kteří byli s ním, přišli na okraj tábora na počátku prostřední noční hlídky, právě když střídali stráž. Zatroubili na polnice a rozbili džbány, které měli v rukou. [20] Tři oddíly najednou zatroubily na polnice a rozbily džbány; do levé ruky uchopili pochodně, do pravé polnice, aby troubili, a zvolali: "Meč za Hospodina a za Gedeóna!" [21] Zůstali stát kolem tábora, každý na svém místě. V celém táboře nastal divý spěch, zmateně pokřikovali a dávali se na útěk. [22] Zatímco tři sta mužů troubilo na polnice, Hospodin obrátil v celém táboře meč jednoho proti druhému; tábor se dal na útěk do Bét-šity směrem k Seréfe a k ábelmechólskému břehu naproti Tabatu. [23] Tu byli svoláni Izraelci z Neftalího, Ašera a celého Manasesa, aby Midjánce pronásledovali. [24] Také po celém Efrajimském pohoří rozeslal Gedeón posly s výzvou: "Sestupte dolů proti Midjáncům a obsadte jordánské vody až k Bét-baře." Všichni Efrajímci byli přivoláni a obsadili jordánské vody až k Bét-baře. [25] Přitom zajali dva midjánské velmože, Oréba (to je Havrana) a Zéba (to je Vlka). Oréba zabil na Havraní skále a Zéba zabil ve Vlčím lisu, a pronásledovali Midjánce. Hlavu Orébovu a Zébovu přinesli Gedeónovi za Jordán.

Sd kapitola 8.

[1] Efrajimští muži vytýkali Gedeónovi: "Cos nám to udělal, že jsi nás nepovolal, když jsi táhl do boje proti Midjáncům?" A ostře se s ním přeli. [2] Ale on jim odpověděl: "Copak jsem teď učinil něco tak velikého jako vy? Což není Efrajimovo paběrkování lepší než Abíezerovo vinobraní? [3] Do vašich rukou vydal Bůh midjánské velmože Oréba a Zéba. Mohl jsem učinit něco tak velikého jako vy?" Když k nim promluvil toto slovo, jejich pobouření proti němu polevilo. [4] Potom přišel Gedeón k Jordánu a přešel jej spolu se třemi sty muži, kteří byli s ním, unavenými pronásledováním. [5] Vyzval muže ze Sukótu: "Dejte prosím několik bochníků chleba lidu, který jde za mnou. Jsou unaveni. Pronásleduji midjánské krále Zebacha a Salmunu." [6] Sukótský velmožové mu však odpověděli: "To už je ruka Zebachova a Salmunova v tvých rukou, že máme dát chleba tvému voji?" [7] Gedeón prohlásil: "Za tohle zmrskám vaše těla stepním trním a bodlácím, jen co mi dá Hospodin Zebacha a Salmunu do rukou." [8] Odtud táhl do Penúelu a promluvil k nim stejně, avšak penúelským mužům mu odpověděli právě tak, jako odpověděli sukótským. [9] Řekl tedy penúelským mužům: "Až se budu vracet v pokoji, rozbořím tuto věž." [10] Zebach a Salmuna byli i se svým vojskem v Karkóru, asi s patnácti tisíci muži, se všemi, kteří zbyli z celého tábora synů východu; padlo sto dvacet tisíc mužů ozbrojených mečem. [11] Gedeón táhl cestou kočovníků východně od Nóbachu a Jogbohy a přepadl tábor, právě když se tábor cítil v bezpečí. [12] Zebach a Salmuna utíkali a on je pronásledoval. Oba midjánské krále, Zebacha a Salmunu, chytil a celý tábor vyděsil. [13] Když se Gedeón, syn Jóašův, vracel z bitvy naproti Slunečnímu svahu, [14] chytil jednoho mládence ze sukótských mužů a vyslyšel ho. On mu sepsal sukótské velmože a starší, sedmdesát sedm mužů. [15] Potom přišel k sukótským mužům a řekl: "Tu je Zebach a Salmuna, kvůli nimž jste mě potupili slovy: 'To už je ruka Zebachova a Salmunova v tvých rukou, že máme dát tvým unaveným mužům chleba?' [16] Vzal na stařešiny města stepní trní a bodláčí; tak dal sukótským mužům poučení. [17] Potom rozbořil penúelskou věž a muže města pobil. [18] Zebacha a Salmuny se otázal: "Co to bylo za muže, které jste povraždili na Táboru?" Odpověděli: "Byli podobní tobě, každý vypadal jako králevic." [19] Nato řekl: "To byli moji bratři, synové mé matky. Jakože živ je Hospodin, kdybyste je byli nechali naživu, nezabil bych vás." [20] Poručil svému prvorozenému synu Jeterovi: "Vstaň a zabij je!" Ale mládenec nevytasil meč, protože se bál, byl to ještě chlapec. [21] Tu řekli Zebach a Salmuna: "Vstaň sám a zasad' nám úder, vždyť jaký muž, taková jeho síla." Gedeón tedy vstal a zabil Zebacha a Salmunu a pobral měsíčky, které měli jejich velbloudi na krku. [22] Izraelští muži požádali potom Gedeóna: "Buď naším vladařem, ty i tvůj syn i vnuk, protože jsi nás vysvobodil z rukou Midjánců." [23] Ale Gedeón je odmítl: "Nebudu vaším vladařem, ani můj syn nebude vaším vladařem. Nad vámi bude vládnout Hospodin!" [24] Dále jim Gedeón řekl: "Rád bych vás o něco požádal. Každý mi dejte ze své kořisti jeden nosní kroužek." Nepřátelé totiž měli zlaté nosní kroužky, byli to Izmaelci. [25] Odpověděli: "Rádi dáme." Rozprostřeli plášt' a každý tam hodil nosní kroužek ze své kořisti. [26] Váha zlatých nosních kroužků, které si vyžádal, byla tisíc sedm set šekelů zlata, kromě měsíčkovitých přívěsků, náušnic a purpurových rouch, která měli na sobě midjánské králové, a kromě ozdob, které měli na krku jejich velbloudů. [27] Gedeón z toho udělal efóda vystavil jej ve svém městě, v Ofě. Tam za ním chodil smilnit celý Izrael, takže se stal Gedeónovi i jeho domu léčkou. [28] Midján však byl před Izraelci pokofen a už se nikdy nevzpamatoval. Za dnů Gedeónových žila země v míru po čtyřicet let. [29] Jerubaal, syn Jóašův, pak odešel a usadil se ve svém domě. [30] Gedeón měl sedmdesát synů, kteří vzešli z jeho beder; měl totiž mnoho žen. [31] Také jeho ženina mu v Šekemu porodila syna; jemu dal jméno Abímelek. [32] I zemřel Gedeón, syn Jóašův, v utěšeném stáří a byl pochován v hrobě svého otce Jóaše v abízerské Ofě. [33] Jakmile však Gedeón zemřel, Izraelci opět chodili smilnit k baalům a Baala smlouvy dokonce prohlásili za svého boha. [34] Nepřipomínali si Hospodina, svého Boha, který je vytrhl z rukou všech jejich okolních nepřátel. [35] Ani domu Jerubaala-Gedeóna neprojevovali vděčnost za všechno dobro, které pro Izraele vykonal.

Sd kapitola 9.

[1] Abímelek, syn Jerubaalův, odešel do Šekemu, k bratrům své matky a promluvil k nim i k celé čeledi rodu své matky takto: [2] "Předneste všem šekemským občanům: Co je pro vás lepší, aby nad vámi vládlo sedmdesát mužů, samí Jerubaalovci, anebo aby nad vámi vládl jediný muž? Pamatujte, že jsem vaše krev a vaše tělo." [3] Bratři jeho matky přednesli o něm toto všechno všem šekemským občanům a ti se k Abímelekovu příklonili, neboť si řekli: "Je to náš bratr." [4] Potom mu vydali sedmdesát šekelů stříbra z chrámu Baala smlouvy; za ně si Abímelek najal lehkomyšlné a bezohledné muže, aby ho provázeli. [5] Vešel do otcovského domu v Ofě a povraždil na jednom kameni své bratry Jerubaalovce, sedmdesát mužů. Zbyl jen Jótam, nejmladší syn Jerubaalův, protože se ukryl. [6] Všichni šekemští občané a všichni z domu Miló se shromáždili a prohlásili Abímeleka za krále při božišti u sloupu, který byl v Šekemu. [7] Když to oznámili Jótamovi, šel a postavil se na vrcholu hory Gerizímu, hlasitě volal a mluvil k nim:

"Slyšte mě, šekemští občané, a vás nechť slyší Bůh! [8] Sešly se pospolu stromy, aby si nad sebou pomazaly krále. Vyzvaly olivu: 'Kraluj nad námi!' [9] Oliva jim však odpověděla: 'Mám se vzdát své tučnosti, již se uctívají bohové i lidé, a kymáčet se nad stromy?' [10] Stromy pak vyzvaly fík: 'Pojď nad námi kralovat ty!' [11] Fík jim však odpověděl: 'Mám se vzdát své sladkosti a svých výborných plodů a kymáčet se nad stromy?' [12] Stromy pak vyzvaly vinnou révu: 'Pojď nad námi kralovat ty!' [13] Vinná réva jim však odpověděla: 'Mám se vzdát svého moštu, který je k radosti bohům i lidem, a kymáčet se nad stromy?' [14] I vyzvaly všechny stromy trnitý keř: 'Pojď nad námi kralovat ty!' [15] A trnitý keř stromům odpověděl: 'Jestliže mě doopravdy chcete pomazat za krále nad sebou, pojďte se schoulit do mého stínu! Jestliže však ne, vyšlehne z trnitého keře oheň a pozře i libanónské cedry!' [16] Nuže: Jednali jste věrně a bezelstně, když jste si ustanovili za krále Abímeleka? Jednali jste dobře s Jerubaalem a s jeho domem? Jednali jste s ním podle toho, jak si zasloužil? [17] Můj otec přece za vás bojoval s nasazením vlastního života a vytrhl vás z rukou Midjánců. [18] Vy však jste dnes proti domu mého otce povstali, povraždili jste jeho syny, sedmdesát mužů, na jednom kameni, a ustanovili jste Abímeleka, syna jeho otrokyně, za krále šekemských občanů jen proto, že to je váš bratr. [19] Jestliže jste tohoto dne jednali s Jerubaalem a s jeho domem věrně a bezelstně, radujte se z Abímeleka a také on ať se raduje z vás. [20] Jestliže však nikoli, ať vyšlehne z Abímeleka oheň a pozře šekemské občany i dům Miló, pak ať vyšlehne oheň z šekemských občanů a z domu Miló a pozře Abímeleka." [21] Poté se dal Jótam na útěk a uprchl před svým bratrem Abímelekiem do Beéru, kde se usadil. [22] Abímelek panoval nad Izraelem tři roky. [23] Bůh poslal mezi Abímeleka a šekemské občany zlého ducha a šekemští občané se vůči Abímelekovu zachovali věrolomně. [24] Tak násilí spáchané na sedmdesáti Jerubaalovcích a jejich prolitá krev dopadly na Abímeleka, jejich bratra, který je povraždil, i na šekemské občany za to, že ho podporovali, když vraždil své bratry. [25] Šekemští občané postavili proti němu zálohy na vrcholcích hor a oloupili každého, kdo se ubíral cestou mimo ně. Bylo to hlášeno Abímelekovu. [26] Tenkrát přišel Gaal, syn Ebedův, se svými bratry a dorazili do Šekemu. Šekemští občané k němu pojali důvěru. [27] Vyšli na pole a sbírali na svých vinicích hrozny, lisovali je a uspořádali slavnost vinobraní, pak vešli do domu svého boha, hodovali, pili a zlořečili Abímelekovu. [28] Přítom mluvil Gaal, syn Ebedův: "Kdo je Abímelek ve srovnání s Šekemem, že mu máme sloužit? Což to není syn Jerubaalův? A není u něho dozorcem Zebúl? Služte raději mužům Chamóra, otce Šekemova. Proč bychom my měli sloužit jemu? [29] Kdybych měl v rukou tento lid, Abímeleka bych odstranil." Vyzval Abímeleka: "Rozmnož své oddíly a vytáhni!" [30] Jak uslyšel Zebúl, velitel města, řeč Gaala, syna Ebedova, vzplanul hněvem [31] a tajně poslal k Abímelekovu posly se vzkazem: "Hle, do Šekemu přišel Gaal, syn Ebedův, se svými bratry a pobuřují proti tobě město. [32] Povstaň teď v noci spolu s lidem, který je s tebou, a ukryj se v poli do zálohy. [33] Za časného jitra při východu slunce přitrhneš k městu. On i jeho lid vyjdou k tobě a ty mu uděláš, co se tvé ruce naskytne." [34] Abímelek v noci povstal, i všechen lid, který byl s ním, a rozestavili proti Šekemu do čtyř oddílů zálohy. [35] Gaal, syn Ebedův, vyšel a stoupl si do vrat městské brány, právě když Abímelek se svým lidem povstal ze zálohy. [36] Když Gaal uviděl ten lid, řekl Zebúlovi: "Hle, z hřebenu hor sestupuje nějaký lid!" Zebúl mu odpověděl: "Vidíš stín hor a připadá ti jako mužové." [37] Ale Gaal mluvil dál: "Hle, nějaký lid sestupuje z Pupku země a jeden oddíl přichází cestou od božiště mrakopavců." [38] Tu mu řekl Zebúl: "Kdepak jsou teď tvé řeči? Vždyť jsi říkal: 'Kdo je Abímelek, že bychom mu měli sloužit?' Ano, je to ten lid, který jsi tak podceňoval. Jen vytrhni a bojuj proti němu!" [39] Gaal tedy vyšel v čele šekemských občanů, aby bojoval proti Abímelekovu, [40] ale Abímelek ho zahnal na útěk, a mnoho skolených zůstalo ležet až po vrata brány. [41] Abímelek se usadil v Arumě a Zebúl vypudil Gaala a jeho bratry ze Šekemu. [42] Druhého dne vyšel lid na pole. Hlásili to Abímelekovu. [43] Ten rozdělil lid do tří oddílů a ukryl se do zálohy v poli. Když uviděl, že lid vychází z města, zvedl se proti nim, aby je pobil. [44] Abímelek a oddíly, které byly s ním, přitrhli a postavili se do vrat městské brány, kdežto na všechny, kdo byli na poli, přitrhly dva zbývající oddíly a pobily je. [45] Po celý den bojoval Abímelek proti městu. Město dobyl a povraždil lid, který byl v něm, potom je rozbořil a posypal solí. [46] Jak to uslyšeli všichni občané šekemské věže, vešli do sklepení domu boha smlouvy. [47] Abímelekovu bylo hlášeno, že se tam shromáždili všichni občané šekemské věže. [48] I vystoupil Abímelek se vším svým lidem na horu Salmón, uchopil sekeru, usekl ze stromu větev, zvedl ji a dal si ji na rameno. Lidu, který byl s ním, poručil: "Co jste viděli, že jsem udělal, udělejte rychle jako já!" [49] Všechen lid, každý z nich, usekl větev a šli za Abímelekiem. Nakladli je na sklepení a zapálili je nad nimi. Tak zemřeli všichni muži šekemské věže, na tisíc mužů a žen. [50] Potom táhl Abímelek do Tebesu, oblehl jej a dobyl. [51] Uprostřed města byla pevná věž, kam utekli všichni mužové a ženy i všichni občané města. Zavřeli za sebou a vystoupili na střechu věže. [52] Abímelek přišel až k věži a bojoval proti ní. Přiblížil se ke vchodu do věže, aby založil požár. [53] Vtom hodila nějaká žena Abímelekovu na hlavu mlýnský kámen a prorazila mu lebku. [54] Rychle zavola svého zbrojnoše a poručil mu: "Vytas meč a usmrť mě, ať o mně neříkají: 'Zabila ho žena!'" Mládenec jej tedy probodl a on zemřel. [55] Když izraelští muži uviděli, že Abímelek zemřel, vrátil se každý do svého domova. [56] Tak odplatil Bůh Abímelekovu za zločin, jehož se dopustil proti svému otci, když povraždil svých sedmdesát bratrů. [57] Též všechny zločiny šekemských mužů obrátil Bůh na jejich hlavu. Postihlo je zlořečení Jótama, syna Jerubaalova.

Sd kapitola 10.

[1] Po Abímelekovu povstal k vysvobození Izraele Tóla, syn Púy, syna Dódova, muž z pokolení Isacharova. Sídli v Šamíru v Efrajmském pohoří. [2] Soudil Izraele třidvacet let. Když zemřel, byl pochován v Šamíru. [3] Po něm povstal Jaír Gileádský. Soudil Izraele dvaadvacet let. [4] Měl třicet synů, kteří jezdili na třiceti oslátkách a měli třicet měst; podle nich se nazývají Jaírové vesnice až podnes; jsou v gileádské zemi. [5] Když Jaír zemřel, byl pochován v Kamónu. [6] Izraelci se dále dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Sloužili baalům a ašoretám i bohům aramejským a bohům sidónským, též bohům moábským a bohům Amónovců i bohům Pelištejců. Hospodina opustili a nesloužili mu. [7] Hospodin proto vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal jej napospas Pelištejcům a Amónovcům. [8] Ti potírali a týrali Izraelce od toho roku po osmnáct let, i všechny Izraelce za Jordánem v zemi emorejské v Gileádu. [9] Amónovci přešli Jordán, aby bojovali také proti Judovi a Benjamínovi i proti domu Efrajmovu. Na Izraele dolehlo veliké soužení. [10] I úpěli Izraelci k Hospodinu: "Zhřešili jsme proti tobě, opustili jsme svého Boha a sloužili baalům." [11] Hospodin řekl Izraelcům: "Což jsem vás vysvobodil od Egyptanů, Emorejců, Amónovců a Pelištejců? [12] Také Sidónci, Amálek a Maónci vás utlačovali, ale úpěli jste ke mně a já jsem vás vysvobozoval z jejich rukou. [13] Vy jste mě však zase opustili a sloužíte jiným bohům, proto vás už vysvobodím. [14] Jděte si úpět k bohům, které jste si vybrali, ať vás v čas vašeho soužení vysvobodí!" [15] Izraelci Hospodinu odpověděli: "Zhřešili jsme. Nalož s námi, jak sám uznáš za vhodné, jenom nás ještě tentokrát vyprostil!" [16] Odstranili ze svého středu cizí bohy a sloužili Hospodinu. I ustrnul se nad bídou Izraele. [17] Amónovci se svolali a utábořili se v Gileádu. Izraelci se také shromáždili a utábořili se v Mispě. [18] Lid a gileádští velmožové se mezi sebou dohodli: "Ten, kdo zahájí boj proti Amónovcům, bude náčelníkem všech obyvatel Gileádu."

Sd kapitola 11.

[1] Jiftách Gileádský byl udatný bohatýr. Byl synem nevěstky, zplozený Gileádem. [2] Gileádovi porodila syny také vlastní žena. Když její synové

dospěli, vypudili Jiftácha. Řekli mu: "Nemáš nárok na dědictví v domě našeho otce, protože jsi syn jiné ženy." [3] Jiftách před svými bratry uprchl a usadil se v zemi Tóbu. Seběhli se k němu lehkomyšlní muži a podnikali s ním výpady. [4] Po nějaké době se Amónovci pustili do boje s Izraelem. [5] Když už Amónovci s Izraelem bojovali, vypravili se gileádští starší pro Jiftácha do země Tóbu. [6] Řekli mu: "Pojď, staň se naším vůdcem a budeme bojovat proti Amónovcům." [7] Jiftách gileádkým starším odpověděl: "Což právě vy jste mě z nenávisli nevypudili z otcovského domu? Jak to, že přicházíte ke mně teď, když jste v souzení?" [8] Gileádští starší Jiftáchovi řekli: "Právě proto se teď obracíme na tebe, abys šel s námi a bojoval proti Amónovcům a byl náčelníkem nás, všech obyvatel Gileádu." [9] Jiftách gileádkým starším odpověděl: "Jestliže mě pohnete k návratu, abych bojoval proti Amónovcům, a Hospodin mi je vydá, budu vskutku vašim náčelníkem?" [10] Gileádští starší se Jiftáchovi zavázali: "Ať Hospodin, který to slyší, je mezi námi svědkem, že všechno uděláme podle tvých slov." [11] Jiftách tedy šel s gileádkými staršími a lid si jej ustanovil za náčelníka a vůdce. Jiftách pak přednesl celou svou záležitost před Hospodinem v Mispě. [12] Potom vyslal Jiftách posly ke králi Amónovců se vzkazem: "Co máš proti mně, že jsi na mě přítáhl, abys bojoval proti mé zemi?" [13] Král Amónovců Jiftáchovým poslům odpověděl: "Izrael přece při svém tažení z Egypta zabral mou zemi od Arnónu až k Jaboku, ba až k Jordánu. Vydej ji nyní po dobrém." [14] Jiftách vyslal posly znovu ke králi Amónovců [15] a vzkázal mu: "Toto praví Jiftách: Izrael nezabral zemi Moábců ani zemi Amónovců. [16] Když táhl Izrael z Egypta, ubíral se pouští k Rákosovému moři, až přišel do Kádeše. [17] Tenkrát vyslal Izrael posly k edómskému králi se žádostí: 'Dovol, abych prošel tvou zemí', ale edómský král nechtěl ani slyšet. Poslal také k moábskému králi, ale ani on nesvolil. Proto zůstal Izrael v Kádeši. [18] Potom táhl pouští a obešel edómskou a moábskou zemi, až dospěl na východ od moábské země. Utábořili se na druhém břehu Arnónu, vůbec na moábské území nevstoupili; Arnón tvoří totiž hranici Moábska. [19] Izrael pak poslal posly k emorejskému králi Síchonovi, králi Chešbónu, a požádal ho: 'Dovol, abychom prošli tvou zemí ke svému cíli!' [20] Síchon však Izraeli neudůvěřoval, že by jeho územím jen prošel. Proto shromáždil všechny svůj lid, utábořili se v Jahse a zahájil s Izraelem boj. [21] Ale Hospodin, Bůh Izraele, vydal Izraeli do rukou Síchona i všechny jeho lid, takže je pobili. Tak Izrael obsadil celou zemi Emorejců, kteří v té zemi sídlili. [22] Obsadili celé území Emorejců od Arnónu až k Jaboku a od pouště až k Jordánu. [23] Nuže, Hospodin, Bůh Izraele, vyhnal Emorejce před svým izraelským lidem. A ty bys to území chtěl obsadit? [24] Jistě, můžeš obsadit zemi toho, koho ti podrobí tvůj bůh Kemóš. Ale zemi každého, koho před námi vyžene Hospodin, náš Bůh, obsadíme my. [25] Nuže, jsi snad lepší než moábský král Balák, syn Sipóruv? Pustil se on s Izraelem do sporu nebo do boje? [26] Izrael sídlí v Chešbónu a jeho vesnicích, v Aróeru a jeho vesnicích i ve všech městech při Arnónu již tři sta let. Proč jste je za tu dobu nezabrali? [27] Pokud jde o mne, já jsem se proti tobě neprohřešil, avšak ty se dopouštíš zlého vůči mně, když se chystáš proti mně bojovat. Necht' dnes Hospodin rozhodne mezi Izraelci a Amónovci jako soudce!" [28] Ale král Amónovců nechtěl slyšet vzkaz, který mu Jiftách poslal. [29] Tu spočinul na Jiftáchovi duch Hospodinův a on táhl Gileádem a Manasesem do Mispy gileádké a z Mispy gileádké táhl proti Amónovcům. [30] Jiftách složil Hospodinu slib: "Vydáš-li mi Amónovce opravdu do rukou, [31] ten, kdo mi vyjde naproti z vrat mého domu, až se budu vracet v pokoji od Amónovců, bude patřit Hospodinu a toho obětují v zápalnou obět." [32] Nato táhl Jiftách do boje proti Amónovcům a Hospodin mu je vydal do rukou. [33] Připravil jim zdrcující porážku mezi Aróerem a cestou do Minitu a až po Ábel-keramím, totiž dvaceti městům. Tak byli Amónovci před syny Izraele pokořeni. [34] Když přicházel Jiftách do Mispy ke svému domu, hle, vychází mu naproti s bubínky a s tancem jeho dcera. Měl jenom tu jedinou, kromě ní neměl syna ani dceru. [35] Jak ji uviděl, roztrhl své roucho a zvolal: "Ach, má dcero, srazilas mě do prachu, uvrhla jsi mě do zkázy! Zavázal jsem se svými ústy Hospodinu a nemohu to vzít zpět." [36] Ona mu odpověděla: "Můj otče, když ses svými ústy zavázal Hospodinu, učíš se mnou, co jsi vyřkl, za to, co Hospodin pro tebe učinil, abys mohl vykonat pomstu nad svými nepřáteli, nad Amónovci." [37] Požádala pak svého otce: "Necht' je mi dovoleno toto: Ponech mi dva měsíce. Ráda bych odešla do hor a oplakávala se svými družkami své panenství." [38] On jí řekl: "Jdi." Propustil ji na dva měsíce a ona odešla se svými družkami, aby na horách oplakávala své panenství. [39] Po uplynutí dvou měsíců se vrátila k otci a on splnil slib, který o ní učinil. Muže nepoznala. V Izraeli se pak stalo zvykem, [40] že izraelské dívky vycházejí rok co rok po čtyři dny v roce opévvovat dceru Jiftácha Gileádkého.

Sd kapitola 12.

[1] I svolali se efrajimští muži a táhli k severu. Vyčítali Jiftáchovi: "Proč jsi táhl do boje proti Amónovcům a nezavolaš jsi nás, abychom šli s tebou? Zapálíme ti dům nad hlavou!" [2] Jiftách jim odpověděl: "Já i můj lid jsme měli s Amónovci těžký spor. Ač jsem vás úpěnlivě volal, nevysvobodili jste mě z jejich rukou. [3] Když jsem zjistil, že mě nevysvobodíte, nasadil jsem vlastní život a táhl jsem na Amónovce. A Hospodin mi je vydal do rukou. Proč jste tedy dnes na mě vytáhli? Abyste proti mně bojovali?" [4] Jiftách shromáždil všechny gileádké muže, bojoval s Efrajimem a gileádkými muži Efrajima pobili. Ti totiž říkali: "Vy Gileáďané jste efrajimští uprchlíci, zmítáte se mezi Efrajimem a Manasesem." [5] Gileád dobyl na Efrajimovi jordané brody. Když nyní řekl někdo z efrajimských uprchlíků: "Rád bych se přebrodil", zeptali se ho gileádké muži: "Jsi Efratejec?" Jestliže odvětil "Nejsem", [6] vyzvali ho: "Tak řekni šibbolet!" On však řekl: "Šibbolet" a nedokázal to přesně vyslovit. Tu ho popadli a zabili při jordané brodech. Toho času padlo z Efrajima čtyřicet dva tisíce mužů. [7] Jiftách soudil Izraele po šest let. I zemřel Jiftách Gileádký a byl pochován v jednom z gileádkých měst. [8] Po něm soudil Izraele Ibsán z Bét-lechemu. [9] Měl třicet synů. Třicet dcer vydal jinam a třicet dívek přivedl svým synům odjinud. Soudil Izraele po sedm let. [10] I zemřel Ibsán a byl pochován v Bét-lechemu. [11] Po něm soudil Izraele Elón Zabalónský. Soudil Izraele po deset let. [12] I zemřel Elón Zabalónský a byl pochován v Ajalónu v zabalónské zemi. [13] Po něm soudil Izraele Abdón, syn Hiléla Pireatónského. [14] Měl čtyřicet synů a třicet vnuků, kteří jezdili na sedmdesáti oslátkách. Soudil Izraele po osm let. [15] I zemřel Abdón, syn Hiléla Pireatónského, a byl pochován v Pireatónu v efrajimské zemi v Amáleckém pohorí.

Sd kapitola 13.

[1] Izraelci se dále dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Proto je Hospodin vydal na čtyřicet let do rukou Pelištejců. [2] Byl jeden muž ze Soreje, z danovské čeledi, jménem Manóach. Jeho žena byla neplodná a nerodila. [3] I ukázal se té ženě Hospodinův posel a řekl jí: "Hle, ty jsi neplodná, nerodila jsi, avšak otěhotníš a porodíš syna. [4] Proto se teď měj na pozoru: nepij víno ani opojný nápoj a nejz nic nečistého. [5] Hle, otěhotníš a porodíš syna, ale jeho hlavy se nesmí dotknout břítva; ten chlapec bude od mateřského života Boží zasvěcenec. On začne vysvobozovat Izraele z rukou Pelištejců." [6] Žena přišla povědět svému muži: "Přišel ke mně muž Boží; vypadal jako Boží posel, tak byl hrozný. Ani jsem se ho nezeptala, odkud je, a on mi své jméno nepověděl. [7] Řekl mi: 'Hle, otěhotníš a porodíš syna. Nepij teď víno ani opojný nápoj a nejz nic nečistého, protože ten chlapec bude od mateřského života až do dne své smrti Boží zasvěcenec.'" [8] Manóach prosil Hospodina: "Dovol prosím, Panovníku, nechť k nám znovu přijde muž Boží, kterého jsi poslal, a poučij nás, co máme dělat s chlapcem, který se má narodit." [9] Bůh Manóacha vyslyšel a Boží posel přišel znovu k té ženě, právě když seděla na poli a její muž Manóach nebyl s ní. [10] Žena rychle běžela povědět o tom svému muži. Řekla

mu: "Ukázal se mi ten muž, který ke mně onehdy přišel." [11] Manóach šel hned za svou ženou, přišel k tomuto muži a otázel se ho: "Jsi ty ten muž, který mluvil k této ženě?" On odpověděl: "Jsem." [12] Manóach řekl: "Nuže, až se splní tvá slova, na co je nutno u toho chlapce dbát a co s ním máme činit?" [13] Hospodinův posel Manóachovi odpověděl: "Ať se žena varuje všeho, o čem jsem jí řekl. [14] Ať neokusí ničeho, co pochází z vinné révy. Nesmí pít víno ani opojný nápoj ani jíst něco nečistého. Ať bedlivě dbá na všechno, co jsem jí přikázal." [15] Manóach řekl Hospodinovu poslu: "Dovol, abychom tě zdrželi a připravili ti kůzle." [16] Ale Hospodinův posel Manóachovi odpověděl: "I kdybys mě zdržel, nejedl bych z tvého pokrmu. Chceš-li však připravit zápalnou oběť, oběťuj ji Hospodinu." Manóach totiž nevěděl, že je to posel Hospodinův. [17] Manóach se ještě Hospodinova posla zeptal: "Jaké je tvé jméno? Rádi bychom tě poctili, až se splní tvá slova." [18] Ale Hospodinův posel mu odvětil: "Proč se ptáš na mé jméno? Je podivuhodné." [19] Manóach vzal tedy kůzle a oběť přídavnou a oběťoval na té skále Hospodinu a ten před Manóachem a jeho ženou učinil podivuhodnou věc: [20] Když totiž vystupoval plamen z oltáře k nebi, vystoupil v plameni z oltáře i Hospodinův posel. Jak to uviděli Manóach a jeho žena, padli tváří k zemi. [21] Potom se už Hospodinův posel Manóachovi a jeho ženě neukázal. Tehdy Manóach poznal, že to byl posel Hospodinův, [22] a řekl své ženě: "Určitě zemřeme, neboť jsme viděli Boha." [23] Jeho žena mu však odpověděla: "Kdyby nás chtěl Hospodin usmrtit, nepřijal by od nás oběť zápalnou ani přídavnou, nebyl by nám toto všechno ukázal, ani by nám teď neoznámil něco takového." [24] I porodila ta žena syna a dala mu jméno Samson. Chlapec vyrostl a Hospodin mu žehnal. [25] A duch Hospodinův ho začal ponoukat v Danovském táboře mezi Soreou a Eštaólem.

Sd kapitola 14.

[1] Samson sestoupil do Timnaty a spatřil v Timnatě ženu z pelištejských dcer. [2] Když se vrátil, sdělil svému otci a matce: "V Timnatě jsem spatřil ženu z pelištejských dcer. Nuže, vezměte mi ji za ženu!" [3] Ale otec s matkou mu bránili: "Což není žádná mezi dcerami tvých bratří a všeho mého lidu, že si jdeš pro ženu mezi pelištejské neobřezance?" Samson však svému otci odpověděl: "Vezmi pro mne tuto, protože to je v mých očích ta pravá!" [4] Otec s matkou netušili, že je to od Hospodina, že hledá záminku proti Pelištejcům; toho času totiž vládli nad Izraelem Pelištejci. [5] I sestoupil Samson s otcem a matkou do Timnaty. Když přišli k timnatským vinicím, vyskočil náhle proti němu řvoucí mladý lev. [6] Tu se ho zmocnil duch Hospodinův, že jej holýma rukama roztrhl jako kůzle. Otcí ani matce nepověděl, co udělal. [7] Pak sestoupil dolů, aby se domluvil s tou ženou; v Samsonových očích to byla ta pravá. [8] Když opět za čas šel, aby si ji vzal, odbočil podívat se na zabitého lva. A hle, ve lví zdechlině bylo včelstvo a med. [9] Nabral si jej do hrsti a cestou jej jedl. Zašel k otci a matce a dal i jim, aby jedli; ale nepověděl jim, že med vybral ze lví zdechliny. [10] I sestoupil jeho otec k té ženě a Samson tam uspořádal hostinu, jak to mládenci dělávali. [11] Jakmile ho uviděli, vybrali třicet družbů, aby byli s ním. [12] Samson jim řekl: "Chci vám dát hádanku. Jestli mi ji dokážete za sedm dní hostiny rozluštit a uhodnete její smysl, dám vám třicet košil a třicately sváteční šaty. [13] Jestli mi ji však nebudete moci rozluštit, dáte vy mně třicet košil a třicately sváteční šaty." Souhlasili s ním: "Dej nám svou hádanku, ať si ji poslechneme." [14] Řekl jim tedy: "Ze žrouta vyšel pokrm, ze siláka vyšla sladkost." [15] Po tři dny nebyli s to hádanku rozluštit. Sedmého dne navedli Samsonovu ženu: "Přemluv svého muže, ať nám hádanku prozradí! Jinak tě i s domem tvého otce upálíme. To jste nás sem pozvali, abyste nás obrátili?" [16] I vyčítala ta žena s pláčem Samsonovi: "Chováš vůči mně jenom nenávisť, nemáš mě rád! Dals hádanku synům mého lidu a neprozradil jsi mi ji." Odpověděl jí: "Ani svému otci a své matce jsem ji neprozradil, a tobě bych ji měl prozradit?" [17] Ale ona na něj s pláčem naléhala po celých sedm dní hostiny, že jí to sedmého dne prozradil. Tolik ho obtěžovala. A ona prozradila hádanku synům svého lidu. [18] Sedmého dne, ještě před západem slunce, mu řekli mužové města: "Co je sladší než med, co je silnější než lev?" Odpověděl jim: "Kdybyste neorali mou jalovici, moji hádanku byste neuhodli." [19] Tu se ho zmocnil duch Hospodinův, sestoupil do Aškálónu a pobil tam třicet mužů. Pobral jim jejich výstroj a dal sváteční šaty těm, kdo rozluštili hádanku. S planoucím hněvem se pak vrátil do otcovského domu. [20] Samsonovu ženu dostal jeden z družbů, který mu byl druhem.

Sd kapitola 15.

[1] Po nějakém čase, ve dnech, kdy se žala pšenice, navštívil Samson svou ženu a přinesl darem kozlíka. Řekl: "Rád bych vešel do pokojíku ke své ženě." Ale její otec mu nedovolil vejít [2] a namítl: "Myslí jsem, že k ní chováš nenávisť, tak jsem ji dal tvému družbovi. Což není její mladší sestra hezčí? Může být tvá místo ní!" [3] Ale Samson jim odvětil: "Tentokrát budu vůči Pelištejcům bez viny, když jim provedu něco zlého." [4] Odešel a pochytil tři sta lišek. Potom vzal pochodně, otočil vždy dvě lišky ocase k sobě a mezi ně připevnil pochodeň. [5] Pochodně zapálil a lišky pustil do nepožatého obilí Pelištejců. Zapálil jak kopky, tak nepožaté obilí, dokonce i vinice a olivy. [6] Pelištejci se vyptávali: "Kdo tohle udělal?" Rozkřiklo se: Samson, zeť Timnašana, za to, že mu vzal ženu a dal ji jeho družbovi. I přitáhli Pelištejci a upálili ji i s jejím otcem. [7] Tu jim Samson řekl: "Když takhle jednáte, neustanu, dokud nad vámi nevykonám pomstu." [8] Bil je hlava nehlava a způsobil jim zdrcující porážku. Potom sestoupil a usadil se ve skalní strži Étamu. [9] Ale Pelištejci přitáhli a utábořili se v Judsku; rozložili se v Lechí. [10] Judští muži se ptali: "Proč jste na nás přitáhli?" Odpověděli: "Přitáhli jsme spoutat Samsona a naložit s ním stejně, jako on nakládal s námi." [11] I sestoupilo tři tisíce judských mužů ke skalní strži Étamu a řekli Samsonovi: "Copak nevíš, že nad námi vládnou Pelištejci? Cos nám to provedl?" Odvětil jim: "Jak jednali oni se mnou, tak jsem já jednal s nimi." [12] Řekli mu: "Sestoupili jsme, abychom tě spoutali a vydali do rukou Pelištejců." Samson je požádal: "Odpřisáhněte mi, že se na mě nevrhnete vy sami!" [13] Přislíbili mu: "Nevrhneme se na tebe. Jenom tě pevně spoutáme a vydáme do jejich rukou, určité tě neusmrtíme." Spoutali ho dvěma novými provazy a odvedli ho od skály. [14] Když přišel do Lechí, Pelištejci ho přivítali válečným pokřikem. Tu se ho zmocnil duch Hospodinův a provazy na jeho pažích byly jako nitě, které sezehl oheň. Pouta mu na rukou povolila. [15] Našel čerstvou oslí čelist, popadl ji do ruky a pobil jí tisíc mužů. [16] I řekl Samson: "Oslí čelisti jsem pobil hromadu, dvě hromady, oslí čelisti jsem pobil tisíc mužů." [17] Když domluvil, odhodil čelist. To místo nazval Rámat-lechí (to je Výšina čelisti). [18] Dostal pak nesmírnou žízeň a volal k Hospodinu. Řekl: "Ty jsi způsobil skrze svého služebníka toto velké vysvobození. A teď mám umřít žízní a upadnout do rukou neobřezanců?" [19] I rozpoltil Bůh skalní kotlinu v Lechí a vytryskla z ní voda. Napil se, okřál na duchu a ožil. Proto nazval to místo Pramen volajícího; ten je v Lechí dodnes. [20] Soudil Izraele za dnů Pelištejců po dvacet let.

Sd kapitola 16.

[1] Pak se Samson odebral do Gázy. Spatřil tam ženu nevěstku a vešel k ní. [2] Obyvatelům Gázy bylo oznámeno: "Přišel sem Samson." Obcházel

kolem a číhali na něho celou noc v městské bráně. Po celou noc tiše vyčkávali. Řekli: "Až nastane jítro, zabijeme ho." [3] Ale Samson ležel jen do půlnoci. O půlnoci vstal, vysadil křídla vrat městské brány s oběma veřejemi, vytrhl je i se závorou, vložil si je na ramena a vynesl je na vrchol hory ležící směrem k Chebrónu. [4] Potom se zamiloval do ženy v Hroznovém úvalu. Jmenovala se Delíla. [5] I přišla k ní pelištejská knížata se žádostí: "Hleď na něm vymámit, v čem spočívá jeho veliká síla, jak bychom ho přemohli a spoutali a zneškodnili. Každý z nás ti dá tisíc sto šekelů stříbra." [6] Delíla tedy naléhala na Samsona: "Prozrad' mi přece, v čem spočívá tvá veliká síla a čím tě spoutat, abys byl zneškodněn?" [7] Samson jí řekl: "Kdyby mě spoutali sedmi syrovými houžvemi, které ještě nevyschly, zeslábl bych a byl bych jako kterýkoli člověk." [8] Pelištejská knížata jí donesla sedm syrových houžví, které ještě nevyschly, a ona ho jimi spoutala. [9] Přitom u ní v pokojíku na něj číhali. Pak křikla na Samsona: "Samsone, jdou na tebe Pelištejci!" Tu zpřetrhal houžve, jako se trhá šňůrka z koudele, když ji sežehne oheň, a nevyšlo najevo, v čem spočívá jeho síla. [10] Delíla naléhala na Samsona: "Vidíš, jak jsi mě obelstil a vykládalš mi lži. Teď' mi však prozrad', čím bys mohl být spoután." [11] Odpověděl jí: "Kdyby mě pevně spoutali novými provazy, jichž se dosud nepoužilo, zeslábl bych a byl bych jako kterýkoli člověk." [12] I vzala Delíla nové provazy, spoutala ho jimi a křikla na něho: "Samsone, jdou na tebe Pelištejci!" Přitom v pokojíku na něj číhali. Tu strhal provazy s paží jako nitě. [13] Delíla vyčítala Samsonovi: "I teď' jsi mě obelstil a vykládalš mi lži. Prozrad' mi, čím bys mohl být spoután!" Odpověděl jí: "Kdybys vpletla mých sedm pramenů vlasů do osnovy." [14] Učinila tak, upevnila kolíkem a křikla na něho: "Samsone, jdou na tebe Pelištejci!" Procitl ze spánku a vytrhl kolík, vratidlo i osnovu. [15] Zase mu vytýkala: "Jak můžeš říkat: 'Miluji tě', když tvé srdce není při mně! Už třikrát jsi mě obelstil a neprozradilš mi, v čem je tvá veliká síla." [16] Když ho po celé dny obtěžovala svými řečmi a dotírala na něho, že z toho byl až k smrti unaven, [17] otevřel jí své srdce dokořán a řekl jí: "Nikdy se nedotkla mé hlavy břitva, protože jsem od života své matky Boží zasvěcenec. Kdybych byl oholen, má síla by ode mne odstoupila, zeslábl bych a byl bych jako každý člověk." [18] Delíla viděla, že jí otevřel své srdce dokořán, a poslala pelištejským knížatům vzkaz: "Tentokrát přijďte, neboť mi otevřel své srdce dokořán." Pelištejská knížata k ní tedy přišla a přinesla s sebou stříbro. [19] Ona ho uspala na klíně, zavolala jednoho muže a dala oholit sedm pramenů vlasů na jeho hlavě. Tak se stala příčinou jeho ponížení. Jeho síla od něho odstoupila. [20] Křikla: "Samsone, jdou na tebe Pelištejci!" Procitl ze spánku a pomyslně si: "Dostanu se z toho jako dosud vždycky a pouta setřesu." Nevěděl, že Hospodin od něho odstoupil. [21] Pelištejci se ho zmocnili, vypíchl mu oči a odvěkli ho do Gázy, kde ho spoutali dvojitým bronzovým řetězem. Ve vězení musel mlít. [22] Ale vlasy na hlavě mu začaly hned po oholení dorůstat. [23] Pelištejská knížata se shromáždila, aby obětovala velkou oběť svému bohu Dágonovi a aby se oddala radovánkám. Řekli: "Náš bůh nám vydal do rukou Samsona, našeho nepřítele." [24] Když ho lid viděl, vychvaloval svého boha. Volali: "Náš bůh nám vydal do rukou našeho nepřítele, pustošitele naší země, který mnoho našich skolil." [25] Rozjařili se a křičeli: "Zavolejte Samsona, ať nám poslouží k nevázaným hrám!" Zavolali tedy Samsona z vězení, aby si s ním nevázaně pohrávali. Postavili ho mezi sloupy. [26] Samson požádal mládence, který jej vedl za ruku: "Pusť mě, ať mohu ohmatat sloupy, na nichž budova spočívá, a opřít se o ně!" [27] Dům byl plný mužů i žen, byla tam všechna pelištejská knížata. I na střeše bylo na tři tisíce mužů a žen, hodlajících přihlížet nevázaným hrám se Samsonem. [28] I volal Samson k Hospodinu a prosil: "Panovníku Hospodine, rozpomeň se na mne a dej mi prosím jen ještě tentokrát sílu, Bože, abych rázem mohl vykonat na Pelištejcích pomstu za svoje oči!" [29] Pak Samson pevně objal oba prostřední sloupy, na nichž budova spočívala, a vzepřel se proti nim, proti jednomu pravici a proti druhému levici. [30] A řekl: "Ať zhynu zároveň s Pelištejci!" Napnul sílu, a dům se zřítíl na knížata i na všechn lid, který byl v něm, takže mrtvých, které usmrtil umíraje, bylo víc než těch, které usmrtil zaživa. [31] I sestoupili jeho bratři a celý jeho dům, vynesli ho, vrátili se a pochovali ho mezi Soreou a Eštaólem v hrobě jeho otce Manóacha. Soudil Izraele po dvacet let.

Sd kapitola 17.

[1] Byl jeden muž z Efrajimského pohoří jménem Míkajáš. [2] Přiznal se své matce: "Těch tisíc sto šekelů stříbra, které ti byly vzaty, pro něž jsi dokonce vyřkla přede mnou kletbu, to stříbro je u mne, já jsem je vzal." Tu jeho matka řekla: "Můj synu, buď požehnan Hospodinu!" [3] Vrátil matce těch tisíc sto šekelů stříbra a matka prohlásila: "To stříbro jsem cele zasvětila Hospodinu. Předávám je tobě, můj synu, abys z něho dal udělat sochu tesanou a litou. Dávám ti je nyní zpátky." [4] Ale on vrátil stříbro své matce. I vzala dvě stě šekelů stříbra a dala je zlatníkovi; udělal z nich sochu tesanou a litou, která pak byla v Míkově domě. [5] Ten muž, Míka, měl totiž svatyni. Udělal efód a domácí bůžky a pověřil jednoho ze svých synů, aby mu sloužil jako kněz. [6] V těch dnech neměli v Izraeli krále. Každý dělal, co uznal za správné. [7] Byl jeden mládenec z judského Betléma, z Judovy čeledi; byl to lévijec a pobýval tam jako host. [8] Ten muž odešel z města, z judského Betléma, aby pobýval jako host, kde se mu naskytne. Při svém putování došel na Efrajimské pohoří k Míkovu domu. [9] Míka se ho otázal: "Odkud přicházíš?" Odpověděl mu: "Jsem lévijec z judského Betléma a putuji, abych pobýval jako host, kde se mi naskytne." [10] Míka mu navrhl: "Zůstaň u mne a budeš mi otcem a knězem. Budu ti za to dávat deset šekelů stříbra ročně, ošacení a stravu." Lévijec na to přistoupil. [11] Přivoliil zůstat u toho muže. A byl mu mládenec jako jeden z jeho synů. [12] Míka lévijského mládence pověřil, aby mu sloužil jako kněz; zůstal tedy v Míkově domě. [13] Míka si řekl: "Nyní vím, že mi Hospodin bude prokazovat dobro, neboť mám za kněze lévijce."

Sd kapitola 18.

[1] V oněch dnech neměli v Izraeli krále. Kmen Danovců si tehdy hledal dědičný podíl, aby se mohl usadit, protože mu až po onen den nepřipadl mezi izraelskými kmeny žádný dědičný podíl. [2] Danovci tedy vyslali ze své čeledi pět mužů, chrabrých bojovníků, ze svých končin, ze Soreje a Eštaólu, aby jako zvědové prozkoumali zemi. Poručili jim: "Jděte prozkoumat zemi." I přišli na Efrajimské pohoří až k Míkovu domu a přenocovali tam. [3] Když byli u Míkova domu, poznali po řeči lévijského mládence. Odbočili tam a zeptali se ho: "Kdo tě sem přivedl? Co tady děláš? Co tu pohledáváš?" [4] Odpověděl jim: "Tak a tak to se mnou vyjednal Míka. Najal mě, abych mu sloužil jako kněz." [5] Poprosili ho: "Doptej se teď' Boha, abychom věděli, zdařil-li se nám cesta, na kterou jsme se vydali." [6] Kněz jim řekl: "Jděte v pokoji. Nad cestou, na kterou jste se vydali, bdí Hospodin." [7] Těch pět mužů tedy šlo dál, až přišli do Lajiše. Spatřili město žijící si v bezpečí po způsobu Sidónců a v něm klidný a bezstarostný lid. Nebylo v zemi nikoho, kdo by je potupil, nebylo uchvatitele moci. Od Sidónců byli daleko a s nikým neměli žádnou dohodu. [8] Zvědové se vrátili ke svým bratřím do Soreje a Eštaólu. Bratři se jich zeptali: "Jak jste pořídili?" [9] Odpověděli: "Vzhůru, vytáhněme proti nim! Viděli jsme tu zemi, je velmi dobrá. Vy otáľíte? Nerozpakujte se tam vtrhnout a tu zemi obsadit." [10] Přijdete tam k bezstarostnému lidu. Země je na všechny strany otevřená, Bůh vám ji vydal do rukou. Je to místo, kde není nedostatek v ničem, co může země dát." [11] Tak vyrazilo odtamtud z čeledi Danovců, ze Soreje a Eštaólu, šest set válečně vyzbrojených mužů. [12] Táhlí vzhůru a utábořili se v Kirjat-jearímu v Judsku. Proto se to místo nazývá Danovský tábor až dodnes; je za Kirjat-jearímem. [13] Odtud se ubírali přes Efrajimské pohoří, až došli k Míkovu domu. [14] Tu promluvilo těch pět mužů, kteří jako zvědové prošli lajišskou zemi. Řekli svým bratřím: "Zdalipak víte, že v těchto domech je efód a domácí bůžci i socha tesaná a litá? Teď' víte, co máte udělat." [15]

Odbočili tam, přišli k domu lévjijského mládence, k Míkovu domu, a pozdravili ho přáním pokoje. [16] Oněch šest set válečně vyzbrojených mužů zůstalo stát při vchodu do brány; byli to Danovci. [17] Pak vystoupilo těch pět mužů, kteří jako zvědové prošli zemi, vešli tam a vzali tesanou sochu, efód a domácí bůžky i sochu litou, zatímco kněz stál u vchodu do brány se šesti sty válečně vyzbrojenými muži. [18] Když vešli do Míkova domu a vzali tesanou sochu, efód a domácí bůžky i sochu litou, otázal se jich kněz: "Co to děláte?" [19] Odpověděli mu: "Mlč, buď zticha a pojď s námi; budeš nám otcem a knězem. Je lepší být knězem domu jediného muže, anebo být knězem kmene a čeledi v Izraeli?" [20] Knězi se to zalíbilo, vzal efód a domácí bůžky i tesanou sochu a vstoupil mezi lid. [21] Nato se obrátili k odchodu. Děti, dobytek i cenný majetek umístili dopředu. [22] Byli už daleko od Míkova domu, když byli přivoláni muži z domů, které stály při domě Míkově. Dohonili Danovce [23] a volali na ně. Přiměli je k tomu, že se otočili a otázali se Míky: "Co ti je, že jsi je přivolal?" [24] Odpověděl: "Vzali jste mi bohy, které jsem si udělal, i kněze a odtáhli jste. Co mi ještě zbývá? A to se mě ptáte: 'Co ti je?'" [25] Danovci jej okřikli: "Ať už za námi není slyšet tvůj hlas! Jinak se na vás vrhnou rozhořčení muži a budeš smeten i se svým domem." [26] Potom Danovci pokračovali v cestě. Míka viděl, že jsou silnější než on, obrátil se a vrátil do svého domu. [27] Když tedy vzali, co si dal udělat Míka, i kněze, kterého měl, přitáhli na Lajš, na klidný a bezstarostný lid. Pobili je ostřím meče a město vypálili. [28] Nebylo nikoho, kdo by je vysvobodil, protože město bylo daleko od Sidónu a s nikým neměli žádnou dohodu. Leželo v dolině u Bét-rechóbu. Danovci pak město opět vystavěli a osídlili. [29] Pojmenovali město Dan podle jména svého praotce Dana, který se narodil Izraelovi; původně se ovšem jmenovalo Lajš. [30] Danovci si tam postavili tu tesanou sochu a Jónatan, syn Geršóma, syna Mojžíšova, i jeho potomci byli kněžími kmene Danovců až do dne, kdy byli ze země vysídleni. [31] Míkovu tesanou sochu, kterou si dal udělat, tam měli umístěnu po celou dobu, kdy byl dům Boží v Šílu.

Sd kapitola 19.

[1] V těch dnech, kdy neměli v Izraeli krále, pobýval nějaký lévjijec jako host v odlehlých končinách Efrajimského pohoří. Vzal si za ženinu jakousi ženu z judského Betléma. [2] Ale ženina se proti němu provinila smilstvem a odešla od něho do otcovského domu, do judského Betléma. Byla tam po dobu čtyř měsíců. [3] Její muž se za ní vypravil, aby jí domluvil a pohnul ji k návratu. Měl s sebou svého mládence a pár oslů. Ona ho uvedla do otcovského domu. Jakmile ho dívčin otec spatřil, šel mu radostně vstříc. [4] Pak ho jeho tchán, dívčin otec, zdržoval, takže u něho zůstal tři dny. Jedli a pili a nocovali tam. [5] Čtvrtého dne za časného jitra, když se zvedl k odchodu, řekl dívčin otec svému zeti: "Posilni se soustem chleba a potom půjdete." [6] Tak zůstali a oba spolu jedli a pili. Potom dívčin otec vybídl muže: "Buď tak laskav, zůstaň ještě přes noc a buď dobré mysli." [7] Když se muž přece zvedl k odchodu, přinutil ho jeho tchán, že tam opět zůstal přes noc. [8] Pátého dne za časného jitra chtěl odejít, ale dívčin otec na něho zase naléhal: "Posilni se prosím!" Pozdrželi se, až den pokročil, a oba pojedli. [9] Potom se muž se svou ženinou a mláďencem zvedl k odchodu. Jeho tchán, dívčin otec, mu však řekl: "Pohled, den se schyluje k večeru. Zůstaňte přes noc. Den se přece sklání. Přenocuj zde a buď dobré mysli. Zítra za časného jitra se vydáš na cestu a půjdeš ke svému stanu." [10] Avšak muž nechtěl zůstat přes noc, zvedl se k odchodu a došel se svým párem osedlaných oslů a se svou ženinou až naproti Jebúsu, což je Jeruzalém. [11] Když byli u Jebúsu, den téměř minul. Tu navrhl mládenec svému pánu: "Pojď prosím, uchýlíme se do tohoto jebúsejského města a přenocujeme v něm." [12] Ale jeho pán mu odvětil: "Neuchýlíme se do cizího města, které nepatří Izraelcům. Půjdeme dál do Gibeje." [13] A pobídl mládence: "Pojď, abychom se přiblížili k některému z těch míst a mohli přenocovat v Gibeji nebo v Rámě." [14] Šli tedy dál. Slunce už zapadlo, když byli u benjamínské Gibeje. [15] Uchýlili se tam a vstoupili do Gibeje, aby přenocovali. Když tam lévjijec přišel, usadil se na městském prostranství, ale nebyl tu nikdo, kdo by jej přijal na noc do domu. [16] Večer se vracel z práce na poli nějaký starý muž. Pocházel z Efrajimského pohoří a pobýval v Gibeji jako host; mužové toho místa byli Benjamínovci. [17] Rozhlédl se a spatřil na městském prostranství počestného. I otázal se ten starý muž: "Kam jdeš a odkud přicházíš?" [18] Odvětil mu: "Ubíráme se z judského Betléma do odlehlých končin Efrajimského pohoří, odkud pocházím. Šel jsem do judského Betléma; chodím sloužit do Hospodinova domu. Tady však není nikdo, kdo by mě přijal do domu. [19] A přitom mám jak slámu a obrok pro své osly, tak chléb a víno pro sebe i pro tvou služebnici a pro mládence, který je s tvými služebníky. V ničem nemáme nedostatek." [20] Starý muž mu pravil: "Pokoj tobě! Klidně mi přenech starost o všechno, co potřebuješ. Jenom nezustávěj přes noc zde na prostranství." [21] Uvedl ho do svého domu a pro osly připravil krmivo. Umyli si nohy, jedli a pili. [22] Byli dobré mysli, avšak hle, mužové města, muži ničemníci, obklíčili dům, tloukli na dveře a vyzývali toho starého muže, hospodáře: "Vyveď muže, který vešel do tvého domu, ať ho poznáme!" [23] Tu k nim ten hospodář vyšel a domlouval jim: "Ne tak, moji bratři! Nedopustíte se přece něčeho tak zlého! Vždyť tento muž vešel do mého domu. Nesmíte spáchat takovou hanebnost! [24] Tady je má dcerka, panna, a jeho ženina. Hned je vyvedu. Můžete je zneužít a nakládat s nimi, jak se vám zlíbí, ale vůči tomuto muži nesmíte spáchat takovou hanebnost." [25] Ti muži ho však nechtěli ani slyšet. Proto popadl ten muž svou ženinu a vyvedl jim ji ven. Obcovali s ní a zneužívali ji celou noc až do rána; propustili ji, teprve když vzešla jitřenka. [26] Za ranního rozbřesku se ta žena dovlekla zpět, zhroutila se u vchodu do domu muže, kde byl její pán, a zůstala ležet až do světla. [27] Ráno její pán vstal, otevřel domovní dveře a vyšel, aby se vydal na cestu. Tu spatřil ženu, svou ženinu, zhroucenou u vchodu do domu, s rukama na prahu. [28] Řekl jí: "Vstaň a půjdeme!" Ale nedostal odpověď. Naložil ji tedy na osla a vydal se na cestu k domovu. [29] Když přišel do svého domu, vzal nůž, uchopil ženinu a rozsekal ji i s kostmi na dvanáct dílů a rozeslal ji po celém izraelském území. [30] Kdokoli to viděl, říkal: "Něco takového se nestalo a nebylo spatřeno ode dne, kdy Izraelci vyšli z egyptské země, až podnes. Uvažujte o tom, poraďte se a vyjádřete se!"

Sd kapitola 20.

[1] I vytáhli všichni synové Izraele a shromáždila se celá pospolitost od Danu po Beer-šebu i gileádská země jako jeden muž k Hospodinu do Mispy. [2] Dostavili se vůdcové všeho lidu i všechny izraelské kmeny do shromáždění Božího lidu, čtyři sta tisíc pěšáků ozbrojených meči. [3] Benjamínovci slyšeli, že Izraelci přitáhli vzhůru do Mispy. Izraelci se tázali: "Mluvte, jak došlo k takovému zločinu?" [4] Nato odpověděl ten lévjijec, muž zavražděné ženy: "Přišel jsem se svou ženinou přenocovat do benjamínské Gibeje. [5] Gibejští občané však proti mně povstali a obklíčili mě v noci v tom domě. Měli v úmyslu mě zavraždit. A mou ženinu zneužili tak, že zemřela. [6] Tu jsem vzal svou ženinu, rozsekal ji na díly a rozeslal je do všech krajů izraelského dědictví, neboť oni se dopustili v Izraeli mrzké hanebnosti. [7] Vy všichni jste přece synové Izraele. Ujměte se věci a poraďte tady." [8] Všechen lid povstal jako jeden muž a rozhodl: "Nikdo z nás neodejde do svého stanu, nikdo z nás se neuchýlí do svého domu, [9] a s Gibeou naložíme takto: Potáhneme proti ní, jak určí los. [10] Vybereme ve všech izraelských kmenech deset mužů ze sta, sto z tisíce a tisíc z deseti tisíců, aby opatrovali potravu pro lid, který přitáhne proti benjamínské Gibeji, aby jí odplatil za všechnu hanebnost, které se v Izraeli dopustila." [11] Tak se shromáždili všichni muži k městu, semknuti jako jeden muž. [12] Izraelské kmeny vyslaly muže do všech Benjamínových čeledí s dotazem: "Co je to za zločin, k němuž u vás došlo? [13] Ihned vydejte ty gibejské ničemy. Na smrt s nimi, ať odstraníme z Izraele zlořád!" Ale Benjamínovci nechtěli výzvy svých bratří Izraelců uposlechnout. [14] Shromáždili se z měst do Gibeje, aby vytáhli do boje proti Izraelcům. [15] Onoho dne bylo napočteno

Benjamínovců z měst dvacet šest tisíc mužů ozbrojených meči, mimo sedm set vybraných mužů napočtených z obyvatelů Gibeje. [16] Ze všeho toho lidu bylo sedm set vybraných mužů leváků; každý z nich vrhal kameny prakem navlas přesně a neminul se. [17] Izraelských mužů, bez Benjamínců, bylo napočteno čtyři sta tisíc mužů ozbrojených meči, samí bojovníci. [18] Zvedli se a táhli vzhůru do Bét-elu, aby se doptali Boha. I ptali se Izraelci: "Kdo z nás má táhnout do boje s Benjamínci první?" Hospodin odpověděl: "První bude Juda." [19] Tak se Izraelci ráno zvedli a položili se proti Gibeji. [20] Izraelští muži vytáhli do boje s Benjamínem a seřadili se k bitvě proti Gibeji. [21] Tu z Gibeje vyrazili Benjamínci a vnesli onoho dne do Izraele zkázu; srazili k zemi dvaadvacet tisíc mužů. [22] Ale lid, izraelští muži, se vzchopili a opět se seřadili k boji na místě, na němž se seřadili prvního dne. [23] Předtím však Izraelci táhli vzhůru do Bét-elu a plakali před Hospodinem až do večera; potom se Hospodina doptali: "Máme znovu podstoupit boj se syny svého bratra Benjamína?" Hospodin odpověděl: "Táhněte proti němu!" [24] Druhého dne se Izraelci utkali s Benjamínci. [25] Ale i druhého dne proti nim vyrazil Benjamín z Gibeje a znovu vnesl mezi Izraelce zkázu; srazili k zemi osmnáct tisíc mužů, ačkoli všichni byli ozbrojeni meči. [26] I táhli všichni Izraelci, totiž všechen lid, vzhůru a přišli do Bét-elu. Plakali a seděli tam před Hospodinem a postili se onoho dne až do večera; přitom přinášeli Hospodinu oběti zápalné a pokojné. [27] Pak se Izraelci doptali Hospodina; byla tam totiž v té době schrána Boží smlouvy [28] a v té době stával před ní Pinchas, syn Eleazara, syna Áronova. Tázali se: "Máme pokračovat dál ve válečném tažení proti synům svého bratra Benjamína, anebo toho máme nechat?" Hospodin odpověděl: "Vytáhněte, neboť zítra ti je vydám do rukou." [29] Izrael tedy položil proti Gibeji ze všech stran zálohy. [30] Třetího dne táhli Izraelci vzhůru proti Benjamíncům a seřadili se proti Gibeji jako už dvakrát předtím. [31] Benjamínci vyrazili proti lidu, dali se odlákat od města a začali jako po dvakrát předtím bít a pobíjet některé z lidu. Na silnicích, z nichž jedna vystupuje do Bét-elu a druhá do Gibeje, padlo v poli asi třicet mužů z Izraele. [32] Benjamínci si řekli: "Zase jsme je porazili jako předtím." Izraelci totiž řekli: "Utíkejme a odlákejme je od města k silnicím!" [33] Tu se všichni izraelští muži zvedli ze svého místa a seřadili se v Baal-támaře, zatímco izraelská záloha se vyrojila ze svého stanoviště na Gibejské planině. [34] Proti Gibeji nyní nastoupilo deset tisíc mužů vybraných ze všeho Izraele a nastal urputný boj. Benjamínci ovšem nevěděli, že jim hrozí záhuba. [35] I porazil Hospodin Benjamína před Izraelem. Izraelci vnesli onoho dne do Benjamína zkázu; padlo dvacet pět tisíc sto mužů, všichni ozbrojeni meči. [36] Benjamínci viděli, že jsou poraženi. Izraelští muži vyklizovali před Benjamínem prostor, protože spoléhali na zálohu, kterou zřídili proti Gibeji. [37] Muži ze zálohy přispěchali a zaútočili na Gibeu. Záloha přitáhla a vybila celé město ostřím meče. [38] Izraelští muži byli domluveni se zálohou, že jim dá znamení dýmem vystupujícím z města. [39] Proto se izraelští muži v bitvě obrátili k Benjamíncům zády. Benjamín začal pobíjet a dobíjet izraelské muže, asi třicet mužů. Řekli si: "Teď už jsme je nadobro porazili jako v první bitvě." [40] Vtom začal vystupovat z města sloup dýmu. Když se Benjamín ohlédl dozadu, spatřil, jak vystupuje kouř z města k nebi jako při celopalů. [41] Tu se k nim izraelští muži obrátili čelem. Benjamínci se zhrozili, neboť viděli, že jim hrozí záhuba. [42] Dali se před izraelskými muži na ústup cestou k poušti, avšak boji neunikli, a ti, kteří vyrazili z měst, vnášeli mezi ně zkázu. [43] Obklíčili Benjamína, pronásledovali jej bez oddechu až na východ od Gibeje a deptali ho. [44] Tenkrát padlo z Benjamína osmnáct tisíc mužů, samí válečníci. [45] Někteří se obrátili a dali na útěk do pouště ke skalisku Rimónu. Izraelci paběrkovali po silnicích a pochytili pět tisíc mužů. Hnali je až do Gideónu a pobili z nich ještě dva tisíce mužů. [46] Všech padlých z Benjamína bylo onoho dne pětadvacet tisíc mužů ozbrojených meči, samí válečníci. [47] Ale šest set mužů se obrátilo a uteklo do pouště ke skalisku Rimónu; zůstali na skalisku Rimónu čtyři měsíce. [48] Izraelští muži se vrátili k Benjamínovcům a pobili je ostřím meče, pobili všechno, co v městě zůstalo, i dobytek, všechno, nač přišli; také všechna města, do nichž přišli, vypálili.

Sd kapitola 21.

[1] Izraelští muži přísahali v Mispě takto: "Nikdo z nás nedá svou dceru za ženu Benjamínci." [2] I přišel lid do Bét-elu a seděli tam před Bohem až do večera za hlasitého nářku a velmi usedavého pláče. [3] Volali: "Hospodine, Bože Izraele, proč se v Izraeli stalo, aby byl dnes odečten od Izraele jeden kmen?" [4] Nazítří za časného jitra tam lid zbudoval oltář a obětovali oběti zápalné a pokojné. [5] Izraelci se tázali: "Kdo se ze všech izraelských kmenů nedostavil do shromáždění k Hospodinu?" Byla totiž vyslovena veliká přísaha proti tomu, kdo by se nedostavil do Misy k Hospodinu, že bez milosti propadne smrti. [6] Synové Izraele totiž litovali svého bratra Benjamína a řekli: "Dnes byl odťat od Izraele jeden kmen. [7] Jak to uděláme se zbývajícími Benjamínci, aby dostali ženy? My jsme přece přísahali při Hospodinu, že jim nedáme za ženu žádnou ze svých dcer." [8] Proto se tázali: "Je někdo z izraelských kmenů, který se nedostavil k Hospodinu do Misy?" A hle: Z Jábeše v Gileádu nepřišel do tábora na shromáždění nikdo. [9] Byl přepočítán lid a skutečně tam nebyl nikdo z obyvatelů Jábeše v Gileádu. [10] Pospolitost Izraele tam ihned vyslala dvanáct tisíc mužů, chrabrych bojovníků. A přikázali jim: "Jděte pobít obyvatele Jábeše v Gileádu ostřím meče, i ženy a děti. [11] Toto je úkol, který máte splnit: Vyhubíte jako klaté všechny mužského pohlaví i každou ženu, která poznala muže a obcovala s ním." [12] Mezi obyvateli Jábeše v Gileádu se našlo čtyři sta dívek, panen, které dosud muže nepoznaly a s mužem neobcovaly. Přivedli je do tábora v Šílu, jež je v kenaanské zemi. [13] Celá pospolitost pak vyslala mluvčí k Benjamínovcům, kteří byli na skalisku Rimónu, aby jim vyhlásili pokoj. [14] Tak se toho času Benjamín vrátil. Dali jim ženy, které ponechali naživu z žen z Jábeše v Gileádu, ale nebylo jich pro ně dost. [15] Lid Benjamína litoval, neboť Hospodin způsobil mezi izraelskými kmeny trhlínu. [16] Stařešinové pospolitosti se tázali: "Co uděláme se zbývajícími, aby dostali ženy, když ženy benjamínské byly vyhubeny?" [17] Řekli: "Vlastnictví získané uprchlíky bude Benjamínovo, aby nebyl vyhlazen kmen z Izraele. [18] My však jim nemůžeme dát za ženy své dcery." Izraelci se totiž zapřísahali: "Buď proklet, kdo by dal ženu Benjamínovi!" [19] Pak řekli: "Hle, rok co rok bývá Hospodinova slavnost v Šílu, které je severně od Bét-elu, východně od silnice vystupující z Bét-elu do Šekemu a jižně od Lebóny." [20] Benjamínovcům přikázali: "Skrýjte se ve vinicích jako zálohy. [21] Jak uvidíte, že šíloské dcery vycházejí v průvodu k tanečním rejům, vyrazte z vinic a uchvatěte si každou ženu ze šíloských dcer. Pak odejděte do benjamínské země. [22] Kdyby přišli jejich otcové nebo bratři a chtěli před námi vést spor, řekneme jim: Smilujte se nad nimi kvůli nám. Nevzali jsme v boji ženu pro každého. Vy jste jim je přece nedali, abyste se teď provinili." [23] Benjamínovci to tak udělali a unesli si ženy podle svého počtu z tančících dívek, které uloupili. Pak odešli a vrátili se do svého dědictví, vystavěli města a usadili se v nich. [24] Toho času se odtamtud rozešli též Izraelci, každý ke svému kmeni a ke své čeledi, každý odešel do svého dědictví. [25] V těch dnech neměli v Izraeli krále. Každý dělal, co uznal za správné.